

Giới thiệu Thời Kỳ Khát Vọng Của Thiếu Niên

Tác giả Cật Tổ đã trở lại một cách ngoạn mục qua tựa tiểu thuyết hay mang tên Thời Kỳ Khát Vọng Của Thiếu Niên. Tuổi thiếu niên mới lớn lại bị ái tình vây quanh lâm vào mê hoặc.

WARNING: Truyện hot này liệt vào cấp hạn chế, không đầy 18 tuổi đọc giả không được đọc. (Bạn đã được cảnh báo, nhảy hay không tùy thuộc vào bạn)

Đây là H văn. Mật độ H của bộ này cao và dày. T chọn bộ này không hoàn toàn vì nó là ngôn tình sắc, mà tại thấy nó có chữ “chính kịch”. Không hoàn toàn là H từ đầu đến cuối, nội dung xen kẽ cũng khá ok

Bạn đang đọc truyện *Thời Kỳ Khát Vọng Của Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Một Buổi Chiều Chủ Nhật Nào Đó, Tinh Thần Rất Tốt (1)

CHƯƠNG 1: MỘT BUỔI CHIỀU CHỦ NHẬT NÀO ĐÓ, TINH THẦN RẤT TỐT (1)

Hà Tổng dựa vào ghế sofa nhìn vào màn hình TV, thoạt nhìn rất là chăm chú.

Chiều chủ nhật, tivi đang phát lại chương trình gì đó của hai ngày trước, thỉnh thoảng tuôn ra âm thanh kỳ quái.

Tuy rằng đã cuối hè, nhưng nhiệt độ ban ngày vẫn còn rất cao.

Trong căn phòng nhỏ hỗn loạn, tiếng điều hòa cũ kỹ phát ra âm thanh ông ông vù vù.

Phương Tử Cách ngồi ở trong ***g ngực của hắn, khó nhịn mà vận vẹo.

Ngón tay Hà Tổng ngắt núm vú nhô lên từ bên trong chiếc áo may ô, dường như đang chán chường mà rà qua rà lại.

Bóp chặt thứ ở dưới quần đã sớm cứng rắn của Phương Tử Cách.

Trên thân thể trắng như tuyết của cậu chỉ khoác một cái áo may ô mỏng manh, còn lại không mặc thêm bất cứ thứ gì cả. Phô ra hai cái chân thon dài, dựa lưng vào người Hà Tổng, chỉ cần Hà Tổng cúi đầu xuống là đã có thể nhìn thấy được biến hóa của cậu.

“Cậu có phải là đồ biến thái không đấy, thích được người khác chơi núm vú như vậy.”

Rõ ràng là bị cậu cưỡng bách!

Nhưng mà cậu nói như thế này, Phương Tử Cách không dám nói ra khỏi miệng.

Hà Tổng đem núm vú kia của cậu nhéo kéo lên, dùng sức bấm một cái.

Phương Tử Cách bị đau, lớn tiếng kêu lên thảm thiết, lại còn nghe được tiếng cười nhạo của Hà Tổng.

“Kêu thật *** đặng.”

Phương Tử Cách không dám phản kháng lại, chỉ đành ngậm lấy nước mắt nhẫn nại.

Bắt đầu từ năm thứ hai của cao trung, học cùng một lớp, đã bị Hà Tổng nhìn trúng cũng được một năm.

Mỗi ngày đợi có cơ hội lại liên tấp máy tay chân, đặc biệt là yêu thích chơi đầu nhũ của cậu.

Đáng giận hơn là chính mình lại có phản ứng, vừa đau vừa tê đồng thời lại có cảm giác ngứa ngáy. Thể hiện trực tiếp qua việc phân thân đã đứng thẳng lên, làm cho Hà Tổng chơi càng lúc càng hăng hái. Hai đầu nhũ dưới sự nhào nặn không ngừng của hắn, trở nên phì nộn giống như thiếu nữ, mềm mại, còn có cả màu hồng phấn.

Chơi đầu nhũ còn chưa đủ, còn muốn nhét đồ vật vào trong hậu huyệt của cậu.

Cường ép thanh lý rửa ruột cho cậu, lại chen vào một đồng thuốc bôi trơn, rồi lại nhét một đồng thứ đồ chơi kỳ kỳ quái quái vào bên trong hậu huyệt,

còn không cho phép tùy tiện lấy ra.

Thậm chí còn nhét love egg vào đó khi cậu đi học.

Sau đó ở bên trong nhà vệ sinh của trường học, Hà Tổng đem phân thân của mình lần đầu tiên đâm vào hậu huyệt của cậu.

Nhờ hân ban tặng, hiện tại Phương Tử Cách đã miễn cảm đến mức chỉ cần hân sờ một chút, đầu nhũ liền cứng lên, bên trong hậu huyệt liền trở nên ẩm ướt —— Hà Tổng nói cậu là tiểu tao hóa trời sinh, chuyên môn bị chọc giẹo đàn ông.

Cũng không giấu lại là do ai làm hại?

Cho đến nay Phương Tử Cách cũng không thể nghĩ ra được tại sao Hà Tổng lại nhìn trúng mình.

Hà Tổng cao to tuấn tú, cổ tà khí trời sinh càng làm cho mị lực của hân tăng thêm gấp bội, đối với giới nữ cũng ôn nhu che chở, không biết có bao nhiêu cô gái phí hết tâm tư muốn bò lên giường của hân.

Người tối tăm quái gở như Phương Tử Cách, tướng mạo cũng giống như những nam sinh phổ thông bình thường khác, rốt cuộc là làm thế nào lại lọt vào mắt của hân?

“Đang nghĩ cái gì đó?” Hà Tổng cắn một cái vào lỗ tai của cậu, bắt mẫn hỏi.

Ngón tay dùng sức gáy một chút lên phân thân đã thẳng đứng của cậu.

“Đau...!” Phương Tử Cách cau mày nhẹ giọng nói.

“Hôn tôi.”

Phương Tử Cách xoay mặt lại hôn lên cằm của hân một cái, sau đó đi lên môi của hân.

Hà Tổng không mở miệng ra, cậu không thể làm gì khác hơn là lè lưỡi liếm môi hân, cố tình hàm răng của người này cắn chặt hết mức, một bộ dáng dấp như là liệt nữ trinh tiết.

Phương Tử Cách không thể làm gì khác hơn là hé miệng, duỗi đầu lưỡi ra, nhìn hân như đang đưa ra lời mời.

Hà Tổng sẽ chờ cậu làm như vậy, cúi đầu ngậm đầu lưỡi kia vào, nâng đầu cậu lên hôn sâu làm cho cậu không kịp hít thở.

Chờ hân hôn xong, Phương Tử Cách lại giống như bị hân dùng đầu lưỡi cưỡng gian, đôi môi không khép lại được, khoe miệng còn lưu nước miếng, thở hổn hển.

“Ngoan, lấy cây gậy lớn của lão công ra nào.” Hà Tổng ghé vào lỗ tai cậu nói.

Phương Tử Cách đỏ mặt luồn tay vào đựng quần thể thao của Hà Tổng, run rẩy đem vật cứng ở giữa hai chân móc ra ngoài.

Vật to lớn kia vừa được ra ngoài đã thẳng tắp dính dính lên phía sau của Phương Tử Cách. Hà Tổng ôm cậu lên, để cho mông của cậu cọ vào lão nhị của mình.

“Kẹp.”

Phương Tử Cách khép hai chân lại, phân thân của Hà Tổng cùng với tinh hoàn đều được bao lại, từ giữa khe hở hai chân cậu chỉ còn lộ ra đầu đỉnh mềm mại.

Hà Tổng ôm eo cậu, đặt một tay sau gáy, một bên vận động vật giữa hai chân cậu, một bên tiếp tục nắm lấy đầu nhũ của cậu.

“Ừm... Ừ...”

Phương Tử Cách có chút chịu không nổi —— hân chỉ chơi một bên, bên kia ngay cả chạm cũng không thêm chạm vào.

“Đầu vú... Đầu vú...”

Hà Tổng giả vờ như không nghe thấy.

Phương Tử Cách hết cách, đành kiên trì kêu lên: “Lão công...”

Hà Tổng từng nói qua, ngoan ngoãn gọi lão công, mới chịu nghe thỉnh cầu của cậu.

“Hà?”

“...Bên kia... Cũng muốn...”

“Bên kia, muốn cái gì, nói rõ ràng lão công mới biết chứ.”

Phương Tử Cách nhìn xấu hổ xuống: “Núm vú bên kia... Muốn lão công... Năm, xoa bóp...!”

Hà Tổng hài lòng nở nụ cười: “Ngoan.”

Đầu vú bị lạnh nhạt lập tức được âu yếm, Phương Tử Cách nhanh chóng rên rỉ.

Hai đầu nhũ đồng thời bị đùa bỡn giữa hai chân kẹp đại phân thân, đầu đỉnh phía trên thỉnh thoảng còn cọ qua cửa huyết của cậu cả người lên trở nên khô nóng.

Cậu thẳng thân mở hai chân ra, ôm lấy thân thể điều chỉnh góc độ, chủ động để cho cửa huyết của mình cọ lên phân thân Hà Tổng.

Cậu quên mất Hà Tổng nói cậu phải “kẹp”.

Hai tay Hà Tổng lắc lắc đầu nhũ của cậu: “Không đợi kịp? Muốn thịt heo bông của lão công?”

“Ah...!” Lần này xoay làm cho cậu rất đau, cũng rất sáng khoái. Đỉnh phân thân của Phương Tử Cách chảy ra chất lỏng trong suốt, cậu cảm giác bên trong hậu huyết của cậu cũng đã ướt đầm.

“Không chịu kẹp chân, vậy thì tách tiểu huyết *** đẳng của cưng ra, để lão công làm cho cưng sướng một trận!”

Tong thanh âm của Hà Tổng mang theo vẻ cương quyết, Phương Tử Cách sợ sệt, lại không thể chịu đựng được cơ thể đang ngứa ngáy.

Ngón tay không thèm nhìn tâm tình đang xấu hổ, bắt đầu cử động.

Cậu thuận thực mở rộng *** huyết đã bị Hà Tổng thao luyện đến mức đầy kinh nghiệm phong phú, đã sớm khát khao há miệng ra kia.

2 (H) Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thời Kỳ Khát Vọng Của Thiếu Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Một Buổi Chiều Chủ Nhật Nào Đó, Tinh Thần Rất Tốt (2).

CHƯƠNG 2: MỘT BUỔI CHIỀU CHỦ NHẬT NÀO ĐÓ, TINH THẦN RẤT TỐT (2).

Hà Tổng đẩy cậu ngã lên ghế salon, quỳ gối giữa hai chân cậu, tàn bạo nói:

“Còn nói không phải tiểu tao hóa?! Chính là muốn tự tìm ngược!”

Nói xong, đỡ phân thân nhắm ngay vào hậu huyết đang chảy nước, một hơi đâm đến tận gốc.

Đâm mạnh đến mức Phương Tử Cách thét ra một tiếng dài.

“Ah—————!!!”

Dương vật thô to dài hơn 20cm, ương ngạnh đỉnh đỉnh vào mông của cậu, cây gậy dường như muốn đâm thủng cậu.

Sau đó, cây gậy nóng bỏng kia chuyển động bên trong huyết của cậu, lúc thì đâm đâm lên bụng, ruột, rất khủng khiếp.

“Thật sâu... Lão công... Quá sâu... Đâm... Bụng muốn nổ tung...”

Cậu nói năng lộn xộn, Hà Tổng nghe thấy lại rất vui vẻ.

“Rất dài rất thô? Không phải cưng rất yêu thích sao?”

Nhằm chán mà chọt ra chọt vào một hồi, Hà Tổng bắt đầu tăng thêm tốc độ đâm xuyên, *** huyết ầm ập ướt át căng mện nhanh chóng bao vây lấy phân

thân của hắn, thoải mái làm cho hắn không ngừng phát ra tiếng than nhẹ từ cuống họng.

Phương Tử Cách từ lúc bị hắn chen vào trong nháy mắt liền nhìn không được nước mắt, một bên khóc thút thít một bên lay động dưới thân thể hắn.

Cậu đã bị dạy dỗ đến mức chỉ cần côn thịt đàn ông chen vào liền cắn chặt không buông, không chỉ là đâm vào điểm mẫn cảm kia mới mang lại khoái cảm, mà chỉ cần cái miệng này bị côn thịt lấp kín liền sáng khoái muốn chết.

“A... A... A... A... !”

Côn thịt làm cậu đến cực kỳ thoải mái, đặc biệt là mỗi một lần sát qua điểm G lại giống như như dòng điện xông thẳng lên xương sống.

Hà Tổng nhìn cậu sáng khoái, lại mắng cậu *** đang, liều mạng mà làm làm.

Đem hai chân cậu đặt ở trước ngực, *** huyết toàn bộ bại lộ ở trước mắt, Hà Tổng rút ra toàn bộ côn thịt rồi lại đâm vào đến tận gốc, đâm đến mức Phương Tử Cách rít gào liên tục.

“Đâm chết rồi... ! Lão công! Quá mạnh... Cũng bị đâm chết rồi... !”

“Chính là muốn đâm chết cưng!”

“A... ! Lão công! Lão công! Đừng cầm! Đừng cầm! Quá dài! Đừng cầm nữa!”

Nhưng mà cậu khóc gọi chỉ sẽ làm cho Hà Tổng càng thêm hưng phấn, hưởng hờ cậu khóc càng lợi hại, hậu huyết lại càng hút chặt lấy cây gậy không tha.

Hà Tổng không thèm quan cậu, chỉ lo phát tiết của bản thân, túi trứng lạch bà lạch bạch mà đánh vào cái miệng của cậu, cái hậu huyết phản nộn kia không quá mấy lần đâm xuyên đã trở nên sưng hồng.

Tần suất quá nhanh quá mạnh, Phương Tử Cách ngoại trừ ừm a *** đang gọi ra còn lại không thể nói được một từ hoàn chỉnh.

Côn thịt đáng sợ kia mang lại cho cậu khoái cảm tốt cùng, phần thân của bản thân vẫn không đụng đến kia cũng bị đâm đến run rẩy bắn ra.

“Tiểu tao hóa, được yêu sao khoái cảm lại còn nhiều hơn lão công đang yêu, hả?”

Cậu bắn xong có chút mất đi ý chí, Hà Tổng kia nhìn cậu đang thỏa mãn. Bấm vào hai vú của cậu bắt đầu phát lực:

“Kẹp chặt cho tôi!”

“Đau! Núm vú đau quá! Lão công! Núm vú đau quá à... !”

Cậu tê rần, hậu huyết liền đột nhiên co rút lại, làm cho Hà Tổng vô cùng sáng khoái. Hai tay đang nắm núm vú mạnh mẽ mà ngắt lấy.

Phương Tử Cách nắm cổ tay hắn lại không dùng lực được, căn bản không thể ngăn cản được hắn. Hai vú bị hắn mạnh mẽ nhéo lên, đau đến mức cậu lệ rơi đầy mặt.

Sau cơn đau thế nhưng lại là tê dại kỳ lạ, cậu không hề phát hiện phần thân vừa mới bắn xong của cậu lại bắn cứng lên.

Hà Tổng càng đâm càng sáng khoái, rút cục động thân một cái, bắn vào bên trong hậu huyết của Phương Tử Cách.

Hắn thừa dịp còn chưa nhuyễn xuống đâm thêm mấy lần, rồi mới thỏa mãn mà rút ra, đứng lên lấy côn thịt vuốt ve khuôn mặt Phương Tử Cách:

“Liếm khô sạch sẽ cho lão công.”

Phương Tử Cách đã bị đâm đến bối rối, há miệng liền liếm, đem toàn bộ dịch thể phía trên ăn hết vào miệng.

Hà Tổng rất hài lòng, quay người cầm lấy điện thoại di động lên, nhìn cậu “tách tách tách tách” chụp ảnh.

Vùi ở một góc ghế salon cũ kỹ, hai mắt Phương Tử Cách vô thần, toàn thân vô lực, nức nở hai đầu nhũ trước ngực đã bị chà đạp trở nên sưng tấy.

Hai chân không đóng lại được dường như mở lớn hơn, dịch thể, *** thủy thuận theo *** huyết mở lớn vừa mới bị làm xong chảy ra ngoài, làm dơ một mảng ghế salon.

Hà Tổng chụp toàn bộ cảnh tượng này của cậu vào điện thoại di động, đối với hậu huyết còn đặc biệt chụp thêm vài bức, đưa cho cậu xem.

“Đẹp không?”

Phương Tử Cách mặc cỡ nhắm mắt lại không nhìn, cổ tình Hà Tổng lại không buông tha cho cậu, ra lệnh cưỡng chế cậu bày ra các loại tư thế xấu hổ rồi tiếp tục chụp.

Bắt cậu cầm lấy hai chân của chính mình, hoặc là nghiêng người nhấc một chân lên, sau đó lại nằm úp sấp mân mê cái mông. Dùng các loại góc độ biểu diễn bộ dạng của cậu sau khi bị làm xong.

Chụp một hồi, Hà Tổng lại cứng lên.

Cầm lấy eo cậu từ phía sau bắt đầu thao cậu, một bên cầm điện thoại quay video.

Phương Tử Cách từ trong màn ảnh nhìn thấy gương mặt đầy *** đang khi bị thao lộng của mình, nằm úp sấp trên ghế salon không dám nhìn. Hà Tổng thấy cậu trốn tránh ống kính, ngược lại đem điện thoại di động đưa đến dưới thân:

“Nhìn lão công yêu cưng như thế nào đi.”

2.

3 (H) Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thời Kỳ Khát Vọng Của Thiếu Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Một Buổi Chiều Chủ Nhật Nào Đó, Tinh Thần Rất Tốt (3)

CHƯƠNG 3: MỘT BUỔI CHIỀU CHỦ NHẬT NÀO ĐÓ, TINH THẦN RẤT TỐT (3)

Lần thứ hai, Hà Tổng làm càng không hề e dè, càng thêm phóng đảng càng thêm mạnh mẽ. Cái mông cong lên của Phương Tử Cách bị hấn làm đến đầu váng mắt hoa, sắp mất luôn cả lý trí.

“A... A... Nóng quá... Tiểu huyệt nóng quá... Lão công... Lão công...”

Hà Tổng được cậu liên tục gọi lão công lão công làm cho rất vui vẻ. Tuy rằng bình thường Phương Tử Cách không dám phản kháng hấn, thế nhưng rất kháng cự gọi hấn lão công, không thao cậu đến mức muốn bức điên lên tuyệt không mở miệng.

Nghĩ đến đây, Hà Tổng dừng lại.

“Lão công mất hứng, cưng tự mình động.”

Phương Tử Cách không biết tại sao hấn lại đột nhiên mất hứng, thân thể đang cao hứng vì sàng khoái vội vàng tìm kiếm khoái cảm, không chút suy nghĩ lắc lắc cái mông để côn thịt đâm sâu thêm vào.

Xưa nay mình chưa từng chủ động, nên không nắm giữ tốt lực đạo kéo nhẹ thì không thể sàng khoái, kéo mạnh thì côn thịt lại bị trượt ra ngoài cậu không nhìn thấy phía sau, cũng không có cách nào để cho côn thịt đâm trở lại, gấp đến độ thút tha thút thít mà khóc.

“Lão công... Lão công... Lão công mau vào đi...”

Phương Tử Cách nước mắt mông lưng quay về phía sau, giờ cái mông trắng như tuyết thẳng đứng lên, lấy ngón tay đùa bỡn mở rộng *** huyệt, ngượng ngừng xoa nắn lõi vào đỉnh đầu *** dịch kia.

Cậu vụng về câu dẫn Hà Tổng.

Hà Tổng cúi thân xuống dán lên cái mông của cậu, cảm nhận được ngón tay thon dài của Phương Tử Cách đã bắt được côn thịt của chính mình, không ngừng vuốt ve nghĩ muốn nhét nó vào trong.

“Cưng là gì của lão công...?” Hà Tổng ghé vào lỗ tai cậu nhả khí, cảm nhận được rõ ràng hơi thở khó nhịn của hấn.

“Là... Lão công... Lão công...” Cậu nói quanh co nửa ngày cũng không nói ra được, đầu óc đã sớm không thể suy nghĩ.

“Cưng là tiểu tao hóa của lão công, tiểu biểu tử, tiểu mẫu cầu đó.”

Biểu tử = gái *** , t để Biểu Tử vì thấy nó thuận hơn :v

“Ừm... Ừ... Tôi là... Lão công.....”

Dù đầu óc đang hỗn loạn, cũng có thể nghe ra từ tiểu mẫu cầu này có bao nhiêu *** bao nhiêu hạ lưu, Phương Tử Cách không thể nói ra được.

Hà Tổng như tượng trưng mà xoa nhẹ mông cậu: “Cung nghe lời... Muốn cái gì lão công cũng chiều...”

Côn thịt kia qua lại trong tay cậu mấy lần, Phương Tử Cách liền nhin không được, khóc lóc muốn la lên “Lão công, nhanh lên một chút, muốn ăn côn thịt”. Hà Tổng đứng dậy đánh “ba ba” lên mông cậu mấy cái, đánh vào hậu huyệt cùng bao tinh hoàn, đánh đến khi Phương Tử Cách gào thét lên.

Sau đó vận lấy mông thịt xuyên mạnh mấy cái, rồi liền rút ra: “Không nghe lời thì bị đánh, nghe lời thì được làm, hiểu chưa?”

Hắn đánh mấy lần, làm mấy lần, đem Phương Tử Cách hành hạ đến dục tiền dục tử, cuối cùng một bên hết mình là tiểu mẫu cầu một bên bị hắn đâm xuyên cả người run rẩy mà bắn ra.

Cái mông bị lần dịch thể bắn lần thứ hai run rẩy, cả người Phương Tử Cách đều xụi lơ.

Nhưng mà Hà Tổng kia không dễ dàng gì mà buông tha cậu, cái côn thịt kia vẫn còn tinh thần gấp trăm lần mà đâm vào *** huyệt của cậu.

Phương Tử Cách đã không thể cứng nổi nữa, nhưng bên trong cái mông vẫn bị côn thịt đâm xuyên không ngừng kia vẫn còn mang lại cho cậu từng lần từng lần khoái cảm, bức bách phân thân mềm nhũn của cậu khó khăn phun ra chất lỏng *** dịch trong suốt.

Cắm một hồi Hà Tổng lại bắt đầu chơi đùa.

Phương Tử Cách bị nhấc lên tựa người vào lưng ghế salon miễn cưỡng đứng yên. Hà Tổng khép hai chân của cậu lại, hai cái ngón tay cái tách gò mông thịt mềm mại tròn trịa của cậu ra, lộ ra *** huyệt sưng tấy ở phía trong

Một bên chen vào, Hà Tổng một bên hai tay nắn bóp cặp gò mông của cậu.

“Ừm... ừ... ư a a a...!”

Hai chân cậu không chịu được mà run lên, căn bản không thể đứng vững, khoái cảm khi bị côn thịt chen vào làm cho cậu cơ hồ muốn quỳ xuống.

Mông thịt vừa mới bị đánh đến đỏ lên mang theo cảm giác hơi đau đớn, Hà Tổng vì để cho cậu kẹp càng chặt hơn mà không ngừng chèn ép cái mông làm cho cậu càng đau thêm.

Nhưng là cũng rất sáng khoái.

Phương Tử Cách nằm úp sấp ở trên ghế salon lập tức bị xuyên đến đứng không vững, cuối cùng vẫn là quỳ xuống làm cho Hà Tổng càng thêm sáng khoái.

Chỉnh chỉnh giày vò cậu gần một tiếng đồng hồ, Hà Tổng mới chịu bắn ra lần thứ hai, Phương Tử Cách ngoại trừ thở dốc ra không thể làm gì khác được.

“Hai lần, thôi, tha cưng.” Hà Tổng vỗ vỗ cái mông của cậu, xem như là buông tha cho cậu.

Tình lực của Hà Tổng cực kỳ dồi dào, thời điểm lợi hại nhất là một ngày làm cậu năm, sáu lần, thao cậu đến nỗi muốn ngất đi.

Phương Tử Cách nằm trên ghế salon cơ hồ mềm nhũn như sắp biến thành một bãi nước.

Cái mông đều ẩm ướt một vùng, dịch thể bắn hai lần trong hậu huyệt thuận mép đùi chảy xuống.

Hà Tổng liền chụp hình cho tận hứng, đem cậu từ đầu đến cuối quay thành một đoạn video, quay được một nửa thì phát hiện cậu đã mệt đến nỗi ngủ say rồi.

3.

4 Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thời Kỳ Khát Vọng Của Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Lão Công Đến

CHƯƠNG 4: LÃO CÔNG ĐẾN

Thời điểm Phương Từ Cách tỉnh lại, trời đã tối rồi.

Hà Tổng ngồi một bên đeo tai nghe chơi game, tay cầm điều thuốc lá dụi dụi vào gạc tàn.

Thử ngồi dậy, tuy rằng cả người vẫn còn bủn rủn, nhưng tốt xấu gì cũng có thể bò dậy. Trên người được thanh lý đơn giản, còn được thảm len che kín. Ghế salon bị dịch thể của hai người bọn họ làm bẩn, đã sớm bị hất đẩy sang một bên.

“Tỉnh rồi?”

Hà Tổng kéo tai nghe xuống, cầm lấy một bình nước, vặn nắp ra đưa cho cậu.

Ừng ục ừng ục uống, tinh thần tỉnh táo hơn một chút.

“Mấy giờ rồi...?” Lúc làm hết quá lớn tiếng, cổ họng cũng có chút khàn khàn.

“Gần tám giờ, về nhà sao?”

Thình thoảng cậu sẽ trụ lại nhà Hà Tổng, đó là lúc cậu bị đâm đến nỗi không thể nhúc nhích được.

“Về...”

Hà Tổng đóng game lại: “Vậy đi thôi.”

Cuối tháng chín, tối muộn có chút lạnh.

Ngồi ở sau xe mô tô của Hà Tổng một đường về đến nhà, càng lạnh hơn, cánh tay lộ ra bên ngoài đồng phục học sinh ngăn tay của Phương Từ Cách nổi lên từng lớp da gà.

Cái móng đau nữa.

Hà Tổng đặt cậu lên vách tường hành lang tối sờ mó toàn thân một lúc nữa, cách áo sơ mi xoa nhẹ nướm vú hai lần mới thả cậu đi.

Về đến nhà, gian phòng so với nhà Hà Tổng lớn hơn không biết bao nhiêu lần vẫn đen thui một mảnh, ba mẹ đều chưa trở lại. Cậu nhanh chóng trở về phòng ngủ của mình mở nước tắm rửa.

Cởi quần lót ra, quả nhiên ướt đẫm.

Ngồi trên xe mô tô, dịch thể trong hậu huyết vẫn chưa được tẩy rửa, chảy ra ngoài. Cậu chán nản mà mở nước chà rửa, chửi bới Hà Tổng là đồ cường ***.

Từ khi cùng hấn phát sinh quan hệ, quần lót bị vứt bỏ không biết bao nhiêu lần.

Đâu chỉ là quần lót, cái hậu huyết bị hấn chà đập ngày ngày kia sớm muộn gì cũng bị phế. Hà Tổng lại còn nói cậu là “tiểu tao huyết ***” đang trời sinh thích ăn phân thân đàn ông, một buổi tối không đâm ngày thứ hai liền chặt đến mức có thể cắn đứt lão nhị của người khác.”

Cậu vừa tức vừa xấu hổ, lại không có cách nào phản bác.

Trên tấm gương soi trong nhà tắm phản chiếu ra thân ảnh mơ hồ, cậu lau hơi nước, nhìn thấy đầu nhũ bị Hà Tổng ngất đến bây giờ vẫn còn cứng rắn. Xoay người lại, cái móng bị đánh mấy phát giờ vẫn còn đỏ bầm.

Hà Tổng bắt nạt cậu bắt nạt đến càng ngày càng quá phận.

Bỏ ra hai tiếng đồng hồ đem mình tắm rửa sạch sẽ, Phương Từ Cách lau khô thân thể rồi chui vào chăn. Thật giống như canh đúng thời gian, điện thoại di động liền nhận được tin nhắn của Hà Tổng.

“Ngày mai nhớ chào hỏi lão công cho tốt, ngoan.”

Sau đó gửi qua một đồng ảnh chụp cùng video quay lại hôm nay.

Nhìn thảm trạng của mình khi bị chà đập, cùng đáng dấp một bên khóc lóc gọi lão công một bên cầu làm, mặt Phương Từ Cách cũng sắp bị thiêu cháy, cắn răng nghiêng lợi xóa toàn bộ hình ảnh.

Lần đầu tiên bị chụp ảnh lửa thể, cậu cho là Hà Tổng sẽ dùng nó để áp chế cậu. Nhưng mà không có, Hà Tổng lần lượt chụp, lần lượt gửi cho cậu muốn

cậu thừa nhận chính mình “Dâm dăng”.

Còn nói “lúc lão công nhớ cung thì sẽ nhìn hình mà đi quay tay.” (mn hiểu hen :v)

Phương Tử Cách tin chắc rằng hắn sẽ không xem ảnh mà đi quay tay, chỉ cần dục vọng đến là hắn lại không phân biệt thời gian sáng tối, cứ đề cậu ra mà làm.

Vừa mắng hắn khôn nạn khôn kiếp, Phương Tử Cách vừa ôm mềm nằm ngủ.

Sáng ngày hôm sau, tỉnh dậy trong tiếng cãi vã của cha mẹ.

Hai người từ phòng bếp cãi đến phòng khách, đập bẻ không biết bao nhiêu cái ly bao nhiêu cái bình. Phương Tử Cách từ trong tiếng mắng chửi rửa mặt xong xuôi, lúc đi ra ngoài phòng ngủ, cha cậu đã mang quần áo nhét hết vào trong valy:

“Nếu không có con cô tưởng tôi sẽ kết hôn với cô chắc?!”

“Anh cho rằng tôi muốn sinh?! Mẹ anh cầu xin tôi tôi mới sinh! Anh đi hỏi mẹ anh đi nha!”

Mắng xong mới phát hiện con trai đứng ở cửa, sắc mặt mẹ cậu có chút không tự nhiên. Cha cậu nhân cơ hội kết thúc cuộc chiến mắng chửi, nhét một xấp tiền vào tay Phương Tử Cách: “Không cần để ý đến mẹ con, ba đi công tác, con tự chăm sóc tốt cho mình.”

“Hừ, đi công tác, ra ngoài tìm đàn bà lên giường thì có.”

Cha cậu cũng không quay đầu lại, ném một câu “mặc kệ cô” rồi đi ra cửa. Mẹ cậu tức giận nhưng không chỗ phát tiết, nhưng cũng không thể đánh đập mắng chửi con trai mình được.

Đối với câu nói vừa nãy của mình cũng không nói một lời giải thích.

Phương Tử Cách đứng ở đằng kia, chỉ sợ một câu hỏi qua loa như “ở trường học hành thế nào” cũng không chờ được.

Con trai các người bị người ta đè ngăn kéo trong phòng ngủ nhét đầy những dụng cụ ***, trong điện thoại di động tất cả đều là hình lửa thể có bao nhiêu buổi tối bị người ta làm đến ngất đi không quay về nhà —— kết quả các người cái gì cũng không phát hiện.

“Gần đây mẹ khá bận, có khả năng không về được.” Mẹ cậu thu thập xong, trang điểm xong, giống như đang tranh đấu với chồng mà nhét một xấp tiền cho cậu: “Nơi này con gọi dì giúp việc đến thu dọn, ngoan.”

Phương Tử Cách từ đầu tới cuối không có nói câu nào, mãi đến tận trong phòng chỉ còn một mình cậu, mới thì thảo nói: “Cha, mẹ , con muốn ăn sáng.”

Không có ai đáp lại cậu.

Đôi bụng đến nỗi đau dạ dày, mới nhớ tới tựa hồ nên đi học.

Lui vào phòng ngủ mới phát hiện di động vẫn luôn rung, là Hà Tổng, cậu không dám không nhận.

“Ở đâu?”

Nghe âm thanh của Hà Tổng không có gì khác thường, cậu khẽ thở ra một hơi.

“Ở nhà...”

“Há, làm gì?”

“Không làm gì cả.”

“Lừa người khác chứ gì, ngoài lão công ra còn “chơi” với người khác sao?”

“Không... Không có, ở nhà thật mà...”

“Như vậy à, vậy lão công đến chỗ cung nha?”

“À?”

Chuông cửa vang lên.

Khuôn mặt và âm thanh của Hà Tổng đồng thời xuất hiện ở ngoài cửa: “Ng ngoan, mở cửa cho lão công.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Kỳ Khát Vọng Của Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Lão Công Rất Tức Giận! (1)

CHƯƠNG 5: LÃO CÔNG RẤT TỨC GIẬN! (1)

Mở cửa ra, trong nháy mắt đã bị Hà Tổng bóp cổ đè lên tường, tàn bạo nói: “Lá gan không nhỏ, dám trốn tránh tôi?”

“Tôi... Tôi không có...!”

“Không có?! Vậy vì sao lại không tiếp điện thoại tôi?!”

“Không nghe thấy...”

“Cả ngày cũng không nghe thấy?” Hà Tổng nở nụ cười: “Có phải là nhét vào miệng của cậu mới có thể nghe thấy được hay không?!”

Cả ngày...?

Phương Tử Cách bỗng nhiên mới phát hiện, bây giờ đã là buổi tối.

Hà Tổng kéo cậu đi vào trong phòng, đi ngang qua nhà bếp nhìn thấy một mảnh hỗn loạn: “Còn chơi rất kịch liệt —— phòng cậu ở đâu?”

“Bên trái...”

Đóng cửa phòng, Hà Tổng đẩy cậu ngã xuống đất, mở thất lưng ra ngồi ở bên giường: “Há miệng.”

Phương Tử Cách quỳ gối giữa hai chân hắn, đương nhiên biết mình nên làm gì. Tay run rẩy chỉ lột mép quần lót màu đen kia xuống, vật thể to lớn còn chưa cương lên xuất hiện ở trước mắt.

“Không ăn cơm tối, vậy uống sữa bò của lão công đi.”

Kỳ thực cả ngày hôm nay cậu chưa ăn gì cả, ngay cả tối hôm qua cũng vậy.

Há miệng ngậm lấy côn thịt miễn cưỡng cương lên kia, mùi vị thuộc về Hà Tổng vọt vào chóp mũi. Ra sức phun ra nuốt vào, liếm láp, côn thịt ngay tại trong miệng mình đứng lên.

“Ưm ư, um ư...!”

Côn thịt phồng lớn căn bản cậu không thể ngậm hết, mỗi một lần đều rất khó sở.

Cậu lè lưỡi liếm từ gốc rễ liếm đến đỉnh đầu đỉnh, đầu lưỡi cảm nhận được vật thô to mạch lạc làm cho cậu hải hùng khiếp vía kia.

Môi miệng bao vây lấy đầu đỉnh khổng lồ, đầu lưỡi đảo quanh mép đầu đỉnh cùng lỗ nhỏ, lại hút, Hà Tổng phát ra tiếng rên rỉ thoải mái.

“Dùng sức một chút, bảo bối nhi, lão công không cảm nhận được cái gì cả.”

Cái gì cũng không cảm nhận được vậy tại sao lại cứng lên hả?

Hà Tổng cầm lấy tóc cậu cưỡng bách cậu nuốt càng sâu, côn thịt vẫn luôn thọt tới trong cuống họng, làm cho Phương Tử Cách muốn nôn mửa theo quán tính, lại làm cho Hà Tổng sáng khoái không chịu được, dứt khoát nâng đầu cậu lên đâm xuyên mấy cái.

“Aizz! Ưm um um um!”

Nước mắt cùng nước miếng chảy ra liên tục, Phương Tử Cách quả thực không thể hô hấp.

Tuy rằng miệng của cậu làm cho Hà Tổng rất thoải mái, thế nhưng cách bắn tinh còn rất xa, hắn rút côn thịt ra khỏi miệng Phương Tử Cách, nhìn cậu nói:

“Miệng nhỏ phía dưới cũng nên ăn một chút”

Không có chút nào muốn ăn cả.

Phương Tử Cách cời quần xuống, bò lên giường.

Hà Tổng lười biếng nằm ra sau một cái, khuỷu tay chống đỡ trên giường, một bộ không muốn cử động.

Phương Tử Cách không thể làm gì khác hơn là trèo qua eo hắn, đem ngón tay luồn vào bên trong hậu huyệt của mình.

“Bảo bối nhi nhanh lên một chút, hiện tại lão công rất tức giận, giá trị tức giận đã tăng cao.”

Cứ việc còn lâu mới đạt được trình độ nuốt chửng côn thịt của Hà Tổng, Phương Tử Cách hoảng sợ miễn cưỡng bản thân ngồi xuống côn thịt.

“Ừm a a... ! Đau quá... !”

Đỉnh còn chưa tiến vào, hậu huyệt đã giống như muốn bị nứt ra. Rõ ràng hôm qua đã làm nhiều như vậy, vì sao hôm nay lại chật như thế?

Hà Tổng “tặc” một tiếng, cầm cổ tay cậu nhấc lên, vỗ cái mông của cậu để cậu nhõm dậy.

“Đã nói *** huyệt này của cung một ngày không làm là không được mà.” Nói xong thuận thực chen hai ngón tay đi vào, cúi đầu há miệng cắn tiểu côn thịt mềm mại trước mắt.

Hắn cắn thật, như thật sự chỉ cần một ngụm là cắn đứt, cái côn thịt nhỏ nhắn kia đáng thương mà đánh qua lại hàm răng của hắn.

Phương Tử Cách rầm rì mà gọi, luôn có cảm giác Hà Tổng sẽ một hơi cắn đứt côn thịt nhỏ của mình.

“Vật nhỏ này của cung cũng không đủ để cho lão công ăn một miếng.”

Phương Tử Cách so với người bình thường cũng không quá nhỏ bé, chỉ là so với đại quái vật kia của Hà Tổng thì thật sự là bé hơn rất nhiều. Hắn cố ý nói như vậy chỉ là vì muốn bắt nạt Phương Tử Cách mà thôi.

“Ừm... Ừ a... ! ! !”

Hà Tổng chơi đùa hậu huyệt của cậu quá thông thạo, qua lại mấy lần đã làm cho hậu huyệt ẩm ướt chảy nước, cánh mông của Phương Tử Cách run lên, kiên trì đựng đưa eo mình đẩy côn thịt vào miệng Hà Tổng.

Rút ngón tay ra, Hà Tổng liền bán nằm trở lại: “Ngồi.”

Phương Tử Cách đỡ lấy côn thịt để cho hậu huyệt của mình ăn vào từng chút, mãi cho đến khi cả cây đều nuốt trọn vào, sau đó tự giác mà bắt đầu chuyển động.

“A... ! A... ! A... ! A... ! A... !”

Sợ Hà Tổng không hài lòng, cậu rất ra sức không ngừng lay động cái mông. Cao cao nhấc lên, tăng tăng ngồi xuống, làm cho côn thịt kia lần lượt được đẩy sâu vào trong cơ thể mình.

Mặc dù mới cách có một ngày, cảm giác khi côn thịt ma sát *** huyệt vẫn như cũ làm cho Phương Tử Cách cả người run rẩy. Trên cái hung khí thô to kia phủ đầy gân mạch, mỗi một lần chui vào huyệt khẩu đều cảm nhận rất rõ ràng, dần tới *** thủy của cậu chảy ra liên tục. Dâm huyệt đã hoàn toàn nhớ kỹ cái hình dáng kia, mỗi một lần đi vào đều tham lam hút chặt lại không tha.

Trên mặt cậu hiện ra biểu tình trầm mê.

Hà Tổng mắng một câu “Mẹ “, kéo cậu từ trên người xuống giường, đè lên tách hai chân ra: “Tự đâm mình sáng khoái sao?!”

Tìm tới cái miệng nhỏ hẹp ướt nhẹp kia dung sức đâm đi vào, đâm Phương Tử Cách thoải mái đến mức rên rỉ liên tục. Thế nhưng ngay lập tức, chủ đạo tình ái của Hà Tổng dần trở nên cuồng bạo làm cậu vừa sáng khoái lại vừa hoảng sợ.

“Tiểu tao hóa, dám trốn tôi! Không giết chết cung liền không biết sợ!”

5

6 (H) Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thời Kỳ Khát Vọng Của Thiếu Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Lão Công Rất Tức Giận! (2)

CHƯƠNG 6: LÃO CÔNG RẤT TỨC GIẬN! (2)

Hai cái chân bị đặt ở trước ngực, cả người đều tách ra thành hai nửa tạo thành chữ M.

Tư thế này làm cho *** huyết hoàn toàn bị bại lộ, côn thịt của Hà Tổng như một cây gậy lớn, như phát điên mà đâm thật mạnh vào hậu huyết của cậu.

“A a a a a a ——! A a a a a a ——! Không, không được! Không được! Thật là đáng sợ...! Không muốn đâm như vậy...!”

Đâm mấy lần liền đem Phương Tử Cách khóc khan, sợ đến mức liên tục xin tha, Hà Tổng mới không quan cậu khóc cái gì, muốn đâm sao thì cứ đâm như thế.

Hắn hất áo ngủ của cậu lên, lộ ra đầu nhũ, một bên làm một bên vát.

Hai núm vú nhỏ của Phương Tử Cách, màu sắc rất đẹp mắt, xúc cảm cũng rất tốt, khối thịt nhỏ nhỏ lên như hai nụ anh đào tròn trịa.

“Mẹ nó, đây còn là núm vú của đàn ông sao? Núm vú đều lớn như vậy, làm thêm nhiều lần là có thể vát ra sữa rồi!”

Hà Tổng yêu chết đầu nhũ của cậu, quả thực muốn hút ra sữa.

“Ai nha, ưm...! Đừng cắn... đừng cắn! Đau quá...!”

Vát xong liền hút liền cắn, đầu nhũ đáng thương lập tức sưng tấy.

Cho dù Phương Tử Cách yêu thích được chơi đầu nhũ, giò khắc này cũng là đau nhiều hơn sướng khoái.

Hà Tổng càng đâm càng sướng, cũng không phí lời, đứng dậy lật cậu nửa vòng chuyển sang nằm nghiêng, nhấc một chân lên lại cắm vào.

“Ô ô ô...?!”

Góc độ biến hóa, làm cho Phương Tử Cách cảm thấy bên trong hậu huyết ăn no căng tràn.

Mỗi lần đầu đỉnh không lồ tách cửa đi vào, lại no đến mức cả hậu huyết của cậu cũng trở nên run rẩy.

Đem một chân của cậu khoát lên trên vai, Hà Tổng một bên tàn nhẫn đâm vào một bên cắn toàn thân cậu, so với đầu nhũ còn cắn ác hơn, lưu lại vài cái dấu răng.

Phương Tử Cách khóc càng lợi hại, *** huyết vừa đâm vừa rút mà không ngừng căng thẳng, làm cho Hà Tổng sướng khoái muốn điên, cuồng làm một trận bắn ra một lần.

Sau khi phát hỏa xong một trận, tâm tình Hà Tổng khá hơn một chút chút.

“Nói, vì sao lại trốn tôi.”

Tìm lấy khăn giấy lau sơ người mình với Phương Tử Cách, ôm Phương Tử Cách nằm trên giường, dán chặt lấy cái mông nhỏ của đối phương, chờ nghỉ một lát rồi trở lại làm một phát nữa.

Phương Tử Cách thở hổn hển một hồi lâu, run rẩy lau sạch nước mắt.

“Thật sự không có trốn... Tôi muốn đi học... Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Hà Tổng nắm mông thịt của cậu, bóp chặt, cảm giác thật tốt.

“Bọn họ cãi nhau... Tôi rất khó chịu...”

“Ba mẹ cậu?” Nhớ tới cái nhà bếp đầy đồ sứ vỡ nát kia, Hà Tổng nhũ nhủm mày: “Không lừa gạt lão công? Không đi tìm thằng đàn ông khác làm tình?”

Phương Tử Cách vừa tức vừa oan ức, tâm tình của cậu chột khó chịu, đói bụng cả một ngày, không nói một lời để cậu ra làm một trận, quả thực oan ức muốn khóc.

“Không có ——!” Cậu cũng không đoái hoài tới sợ sệt, không lớn không nhỏ mà rống lên với Hà Tổng một câu.

Hà Tổng cũng không tức giận, hôn lên cổ cậu một cái.

“Không có liền không có, lão công sai rồi —— nhưng mà cung phải nhớ kỹ cho lão công, bất cứ lúc nào cũng phải nhận điện thoại của tôi, biết không?”

Phương Tử Cách rất muốn nói “vĩnh viễn cũng không muốn nhận” —— nhưng mà cậu lại không dám nói như vậy, dạ dày lại phát ra tiếng gào thét.

Hà Tổng cười khúc khích: “Không ăn no sao bảo bói? Lão công dứt không đủ?”

Thực sự là đói bụng muốn chết, Phương Tử Cách căn bản không có tâm tình đáp lại chuyện cười hạ lưu của hắn. Nghe thấy bụng cậu vẫn luôn ùng ục ùng ục kêu gọi, Hà Tổng mới cau mày hỏi: “Bữa ăn gần nhất là lúc nào?”

“Buổi trưa...” Ngày hôm qua bị Hà Tổng tóm đến nhà, một bên ôm ấp một bên ăn cơm thịt —— vẫn là do Hà Tổng tự mình làm: “Buổi trưa ngày hôm qua...”

Hà Tổng vừa nghe xong liền bùng nổ, nhảy dựng lên treo lên người Phương Tử Cách tóm lấy cổ cậu: “Con mẹ nó, cậu dám chơi trò tuyệt thực với ông đây? !”

“Ai nha nha không có không có!”

Hà Tổng mới không nghe cậu giải thích, ba ba ba đánh mạnh lên mông: “Chết đói không bằng để ông đây giết chết!” Dứt khoát đứng dậy kéo hai chân Phương Tử Cách ra một chút, một bên túm lấy phần thân của cậu ngắt nhéo một bên làm bộ ra sức.

Phương Tử Cách bị hắn bóp đau, chít chít nha nha mà giãy dụa.

Trùng phạt được một lúc, Hà Tổng mới hùng hùng hổ hổ xuống giường: “Trong phòng bếp có cái gì?”

“Không biết...”

“Con mẹ nó cậu không cần biết cái gì hết! Cậu chỉ cần biết ăn phần thân của ông đây là đủ!”

Đến nhà bếp nhìn thấy đất đầy mảnh vỡ liền mắng lên. Phương Tử Cách nghe thấy âm thanh pha lê đánh vào nhau, leng keng cạch cạch mà lục tung tung pheo, một hồi lại mắng không có gia vị một lúc lại mắng đồ bếp không ai đụng đến.

Trở lại phòng, trên tay cầm theo một bát mì, “Cạch” một tiếng đặt ở bàn đầu giường.

“Ăn.”

Phương Tử Cách không nghĩ ngợi được nhiều, gấp một đũa thổi một chút liền bỏ vào miệng, nóng đến đầu lưỡi cũng đau đớn.

“Cung cho là lão công sẽ giành với cung sao?” Hà Tổng ngồi phía sau cậu, hai chân kẹp cậu ở giữa: “Gấp cái gì.”

Mặc dù chỉ là một gói mì ăn liền, nhưng mà Hà Tổng cho vào rất nhiều nguyên liệu, trong tủ lạnh thứ có thể sử dụng đại khái đều ném hết vào. Không biết bỏ gia vị gì, ngửi được mùi rất thơm nồng.

Phương Tử Cách ăn đến chớp mũi cũng đỏ mồ hôi, cơ hồ ăn sạch sành sanh, chỉ còn dư lại một chút nước. Hà Tổng không chê chút nào uống sạch nước mì, xoay người lại nằm ưỡn xuống giường.

“Đêm nay lão công ở lại đây, có vui không?”

Đây không phải là sẽ bị cậu dằn vặt cả một buổi tối sao? Phương Tử Cách oán thầm nói. Nhưng mà lại cảm thấy ngày mai thức dậy không phải sẽ có thức ăn sao, cậu thậm chí có chút mong đợi.

6.

7 (H) Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thời Kỳ Khát Vọng Của Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Vận Động Trước Khi Ngủ Chính Là Làm Tình (1)

CHƯƠNG 7: VẬN ĐỘNG TRƯỚC KHI NGỦ CHÍNH LÀ LÀM TÌNH (1)

Hà Tổng quan sát lục lọi toàn nhà cậu một phen, từ cửa sổ đến phòng khách sào xáo một trận.

Tiếp theo kéo dài Phương Tử Cách tới phòng ngủ của cha mẹ cậu, bắt cậu dạng chân nằm trên giường.

“Không muốn... Không nên ở chỗ này...”

Tại sao phải làm trên giường của cha mẹ chứ? Quả thực mắt mặt muốn chết!

“Câm miệng.” Hà Tổng mới không quan cậu có nguyện ý hay không, đè người lại, hai tay dùng áo T Shirt trói quần lên đầu giường.

“Làm, làm cái gì?”

“Chơi đùa, những vật nhỏ này không phải là cung vẫn còn giữ sao?”

Phương Tử Cách mới nhìn rõ thứ hắc cầm trong tay đang cố gắng nhét vào hậu huyệt là đồ chơi tình thú.

Tìm một chuỗi gắn vô số viên bi tròn, thoa lên một chút dầu bôi trơn, đặt hai chân cậu tại trước ngực, hậu huyệt phần nộn liền lộ ra.

“Bảo bối nhi, miệng nhỏ này càng nhìn càng xinh đẹp.”

Hà Tổng duỗi đầu lưỡi ra yêu thương trong ngoài một hồi, liền bắt đầu đem chuỗi bi nhét vào bên trong hậu huyệt của cậu.

“A a a a... !?”

Một chuỗi kia có sáu viên, mỗi một viên có loại to như trứng bồ câu, ở giữa hai viên sẽ có một viên hình bầu dục, bật nguồn điện có thể chấn động.

Hà Tổng nhét vào toàn bộ không dư một viên nào, chỉ chừa một chút đuôi ở bên ngoài.

“Lão công đi tắm rửa, trở về sẽ thương cung, tự mình chơi trước một chút đi.” Vỗ vỗ mặt của cậu, Hà Tổng bật nút chọn độ cao nhất, tự nhiên rời đi.

“Ô ô ô... Không... A a a a a!”

Âm thanh ong ong ong từ trong hậu huyệt truyền đến, chấn động toàn bộ nửa người dưới. Phương Tử Cách vốn rất miễn cảm, chấn động một chút còn chưa đụng đến điểm G, đã làm cho cậu mềm nhũn từ trong ra ngoài.

Khoái cảm nhỏ từ nơi sâu xa tích lũy từng chút, từ từ tràn đầy hạ thể. Bên trong hậu huyệt non mềm cực kỳ sáng khoái, *** trùng lặp tức trào ra ngoài.

“Ân ừm... Ân ”

Tất cả tế bào bên trong *** huyệt cũng bắt đầu rục rà rục rịch, muốn càng nhiều kích thích hơn phân thân vẫn chưa hoàn toàn đứng thẳng, lại bắt đầu tràn ra chất lỏng *** dâng.

“A... A... A... ! A... !”

Hai chân dài của Phương Tử Cách đan xen ma sát, không tách ra, lưng lay cái mông muốn tìm cái vật cứng cọ một chút, đâm đâm vào trong.

Hà Tổng đơn giản chỉ rửa ráy một chút, trở lại xem Phương Tử Cách, côn thịt cứng chắc, rấp trái giường đã bị *** thủy của cậu làm ướt một đám lớn.

“Bảo bối nhi, người không biết còn tưởng rằng là cung tiểu ra đây!”

Đưa tay sờ một cái, ẩm ướt cộc cộc mà dính đầy tay. Phương Tử Cách mắc cỡ không dám nhìn tới hắc.

“Lấy... Lấy ra đi... Van cậu...”

“Tôi thấy cậu rõ ràng là rất thích, đã ẩm ướt thành như vậy!”

Phương Tử Cách nhăn nhọt xấu hổ lắc đầu, cậu thực sự bị dục hóa thiêu đến bất đắc dĩ: “... Yêu thích... Lão công...”

Hà Tổng kéo khăn tắm bên hông xuống, thịt heo bông màu đen được giải thoát mà đứng đưa, Phương Tử Cách nhìn thấy vừa kinh vừa sợ, lại càng muốn hơn.

“Có muốn thứ này không?”

“Muốn... Muốn...”

CHƯƠNG 8: VẬN ĐỘNG TRƯỚC KHI NGỦ CHÍNH LÀ LÀM TÌNH (2)

Hà Tổng dứt khoát ôm eo cậu cuồng làm một trận, rốt cục cũng ở bên trong hậu huyệt của cậu mà bắn ra một phát.

Cái mông đang cong lên của Phương Tử Cách run rẩy, *** huyệt bị đâm mở rộng theo đường phân thân rút ra mà chảy một lượng lớn dịch thể sền sệt.

Cậu nằm vật ở trên giường, lúc này chỗ nào còn nhớ được có phải là giường của cha mẹ hay không chứ. Hà Tổng theo như thường lệ ngồi trước mặt cậu, để cho cậu liếm khô làm sạch cho hắn, lúc này mới nhớ đến còi trối cổ tay ra.

Cho dù đã khôi phục tự do, Phương Tử Cách cũng không muốn cử động. Hai lần cao trào làm cho cậu vui sướng cũng mệt mỏi, chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt.

Nhưng mà Hà Tổng lại ôm lấy cơ thể cậu mảy mò, ngón tay đào móc dịch thể từ trong *** huyệt ra, còn xoa bóp điềm G.

“Lão công... Mệt mỏi quá... Không muốn...”

“Mệt? Rõ ràng đã ăn của lão công, hiện tại lại không muốn phía dưới của lão công nữa?” Hà Tổng捏o mông thịt của cậu: “Cung đây là muốn qua cầu rút ván?”

“Không... Không phải...”

Hà Tổng cùng cậu đối thoại nhằm chán một lúc, Phương Tử Cách liền cảm giác được cái côn thịt kia lại có dấu hiệu cứng lên.

“Thật sự... Không, không được...”

Hà Tổng làm gì quản cậu có được hay không, bản thân mình chưa sáng khoái thì nhất định phải làm cho đủ. Túm lấy Phương Tử Cách ngồi trong ***g ngực của mình, côn thịt lần thứ ba muốn đâm vào hậu huyệt của cậu.

Phương Tử Cách muốn chạy trốn, mông còn chưa nhếch lên, đã bị Hà Tổng ấn một cái đè ngồi xuống trở lại.

“A a a a a —————!”

Dương vật thô to nghiêm chỉnh đâm xuyên vào bụng, trong nháy mắt khoái cảm cơ hồ che mất lý trí Phương Tử Cách. Tuy rằng cậu cảm thấy rất đáng sợ, nhưng mà cái mông lại không tự chủ được hút lấy đối phương.

“Cung muốn đi đâu, lão công mang cung đi.”

Hà Tổng ôm lấy eo cậu đứng lên, bước một bước.

“Ưm a a a a ————!! Không muốn ——!!”

Phương Tử Cách cả người treo móc ở trên người hắn, nếu như Hà Tổng không ôm lấy cậu liền muốn ngã xuống. Cậu dùng cân nặng của bản thân để làm nơi kết hợp của hai người càng thêm sâu sắc, cố tình Hà Tổng còn đi một lại còn nâng mông cậu thả xuống, quả thực là muốn mệnh của cậu.

“Lão công...! Không muốn nhếch lên...! Không muốn nhếch lên...! Cái mông không được!”

Hà Tổng nâng eo cậu, để tay trống quay lại đánh mông cậu một cái: “Cái mông không được? Cái mông vẫn còn rất tốt đây này!”

Phương Tử Cách khóc lóc lắc đầu, liều mạng ôm bả vai của hắn, chỉ lo ngã xuống: “Lão công! Chớ đi, chớ đi!”

“Cung lúc thì muốn đi, lúc lại không cần đi, rốt cuộc muốn lão công làm thế nào?”

“Không đi! Không đi! Lão công mau đâm đi...! Không cần đi nữa...!”

Lúc nói ra lời này, Hà Tổng đã đi được nửa vòng rồi, tìm một cái ghế salon đặt cậu lên lưng tựa để chống đỡ thân thể, cái mông vẫn treo ở giữa không trung như cũ, hai chân treo trên eo Hà Tổng.

Hà Tổng cúi người dùng hàm răng ngậm lấy một bên đầu nhũ của cậu, hạ thân không ngừng phát lực làm làm, làm cho Phương Tử Cách dựa vào ghế salon nhỏ khóc mãi không ngừng.

Xung quanh phân thân sưng tấy kia, bởi vì phân thân nhanh chóng đâm rút mà nổi lên những bọt biển be bé. Cái mông bị đụng đến đỏ lên, hai chân từ lâu đã không còn khí lực.

Hạ thể không ngừng xung kích truyền tới khoái cảm biến thành mãnh thú đáng sợ, cắn nuốt lý trí Phương Tử Cách.

“A... A... A...! Lão... Lão công...! A... A...!”

Cậu phảng phất như biến thành một thân thể *** loạn không có ý thức, xuất phát từ bản năng kẹp chặt đối phương, đáp lại đối phương.

Khi cậu lần thứ ba bắn ra dịch thể đã nhạt màu, đâm xuyên ở thân dưới vẫn chưa dừng lại.

Hà Tổng đem cậu đặt lên bàn trang điểm trước gương, vặn bung cánh móng của cậu ra.

“... Uhm... Uhm...”

Một bên chậm rãi thâm nhập, một bên nghe Phương Tử Cách bởi vì bị côn thịt đè ép đường ruột, mà phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ cùng thờ dốc.

Hiện tại Phương Tử Cách dựa vào bản năng vô ý thức mà có thể chống đỡ thân thể của mình không cho mặt đánh lên gương.

Hà Tổng bắt đầu động.

Côn thịt ở bên trong hậu huyết tới tới lui lui, ma sát đường ruột lẫn cảm cùng với điểm G mang lại khoái cảm vô thượng, từ thân dưới không ngừng khuếch tán ra khắp toàn thân, hần giống như đang bay trên mây, đắm chìm trong thế giới cực lạc đầy đáng sợ.

Làm sao Hà Tổng không muốn được chứ. Đừng nói cây côn thịt này nhìn thấy Phương Tử Cách liền muốn làm, cho dù hiện tại đã nằm trong thân thể của cậu, vẫn là làm không đủ.

Ai bảo cái móng của cậu lại tiêu hồn thể kia cơ chứ? Dâm huyết kia quả thực như có sinh mệnh, làm bao nhiêu lần đều có thể chảy bấy nhiêu nước cho hần.

“Tiên sư nó, cái móng đàn ông sao có thể *** đáng như vậy!”

Hần dâm càng ác hơn, đẩy đến sâu bên trong tận cùng của Phương Tử Cách.

“A... ! A... ! Lão... Công... ! Thoải mái chết được... Muốn chết... !”

Phương Tử Cách không thể không để đầu vểnh trên gương để san sẻ chút áp lực.

Hai người bọn họ ở đây sáng khoái, đem mỹ phẩm trang điểm của mẹ cậu trên bàn hất ngã toàn bộ, các loại chai lọ, hộp theo động tác của bọn họ mà phát ra tiếng va chạm ầm ỉ.

“Chết? Tôi thấy nơi này của cung muốn đem lão công ra giết chết trước thì có!”

Phương Tử Cách cúi đầu nhìn thấy phân thân mềm nhũn rũ xuống của mình, bên trong âm mao dính theo dịch thể mà kết thành từng đám, đáng thương lác quạ lác lại.

Hà Tổng duỗi tay nắm chặt cặp vú của cậu, chèn ép núm vú sưng tấy, dùng sức lôi kéo.

“Lão công... Núm vú... Đau... ! Lão công... !”

Thật là đáng sợ, cái đau này, vì sao vẫn mang theo cảm giác sáng khoái?

Bụng dưới trướng lên làm cho cậu có dự cảm không tốt, miễn cưỡng hồi phục một chút lý trí nhìn Phương Tử Cách cầu xin:

“Lão công... Lão công... Tôi muốn đi... Nhà vệ sinh... Muốn... Muốn tiểu...”

Hà Tổng dừng lại, Phương Tử Cách khờ dại cho là hần đã đáp ứng.

Kết quả đối phương ôm lấy cậu đặt móng lên trên thành bàn trang điểm, hai tay giữ chặt đùi của cậu, làm cho hai chân cậu mở rộng ra.

“Tiểu đi.”

“Không muốn... ! Không muốn... ! Van lão công! Đừng cấm! Thật sự muốn... Muốn... A!”

“Muốn làm phải kìm nén, muốn làm phải tiểu cho lão công nhìn.”

Hà Tổng có cảm giác như muốn bắn, mới không quan cậu tiểu hay không tiểu, tự nhiên hướng *** huyết của cậu mà đâm vào.

Vì để cho *** huyết của cậu rút lại càng chặt hơn, nắm lấy phân thân của cậu, bao tình hoàn bị đau, bóp Phương Tử Cách oa oa khóc lớn

“Đau quá... ! Đau quá! Lão công... Lão công tha em... ! A a a a!”

Dâm huyết lại kẹp chặt khiến Hà Tổng cực kỳ thoải mái, một bên hần hưởng thụ cảm giác co bóp chặt chẽ này, một bên nghe Phương Tử Cách khóc lóc bất tỉnh.

Cảm giác dịch thể vọt vào trong cơ thể, côn thịt liền nảy lên mấy lần rồi rốt cục cũng yên tĩnh lại.

Thân thể vừa buông lỏng, Phương Tử Cách không khống chế được, tiểu ra ngoài.

Ý thức cũng đồng thời lâm vào hắc ám.

8.

9 (H) Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thời Kỳ Khát Vọng Của Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tập Thể Dục Buổi Sáng Cũng Là Làm Tình (1).

CHƯƠNG 9: TẬP THỂ DỤC BUỔI SÁNG CŨNG LÀ LÀM TÌNH (1).

Mở mắt ra là đang nằm trên giường của mình, trời đã sáng trưng, không biết đã mấy giờ.

Trần trụi mà ôm lấy Hà Tổng, Hà Tổng để một cánh tay cho cậu gối lên, thân thể nằm ở một bên chơi máy điện tử.

Trên người Hà Tổng rất ấm áp, hướng phòng ngủ của Phương Tử Cách không tốt lắm, cho dù mùa hè cũng phải đắp chăn, cư nhiên ngủ trần cả một buổi tối lại không hề thấy lạnh.

“Đừng nhúc nhích.”

Hà Tổng biết cậu đã tỉnh rồi, chân dài khoác lên eo cậu, côn thịt cứng rắn đâm đâm vào bụng của cậu:

“Chờ lão công đánh xong ván này sẽ cho cưng ăn.”

Phương Tử Cách nhìn phân thân bùng bùng tinh thần gấp trăm lần kia, không thể hiểu nổi thứ cả một buổi tối làm cho mình ngứa xiu, vì sao ngày hôm sau lại có thể cương thành như vậy? !

“Nhìn cái gì mà nhìn, chờ không kịp?” Hà Tổng thả máy chơi game xuống, hai chân kẹp lấy cậu xoay người.

Ngón tay mò xuống thân dưới của Phương Tử Cách, tiểu nhãn nheo kia một lần nữa bé hẹp lại, chỉ là bị làm với số lần nhiều trở nên có chút thịt nhô nhô.

Hà Tổng cũng không hiểu lắm, vì sao ngày hôm qua bị đâm đến mức không thể khép lại được, hiện tại lại có thể chặt đến mức như đất chưa được khai hoang?! Đây là cái mộng *** đang gì thế này!

“Đừng, đừng! Phải đi học...!”

Ngón tay đã cắm vào nhục huyết, bên trong trơn trượt ấm áp, sạch sành sanh —— xem ra tối hôm qua mình thanh lý cũng không tệ.

“Học hành cái rắm, trưa rồi.”

“Bên trong... Buổi trưa? !”

Phương Tử Cách chán kinh, là một học sinh xuất sắc từ trước đến giờ cậu chưa từng trốn học. Nhưng mà từ khi theo Hà Tổng, đã có mấy lần đến muộn, về sớm, hiện tại đã dứt khoát cúp cua luôn!

Chưa từng có cái gọi là yêu đương đứng đắn, từ trước đến nay không ngoại lệ đều là bị hấn làm đến mức đứng lên không nổi.

“Không được... Tôi đã trốn học hai ngày...”

Quấy rối mấy lần, bắt đầu ra nước.

“Hai ngày thì sao, thành tích của cậu tốt như vậy, hai tháng cũng không có chuyện gì.”

Hà Tổng thả chân xuống, thuần thực kéo hai chân của Phương Tử Cách qua, để cho cậu nằm thoải mái trên người mình.

“Thầy giáo sẽ hỏi...! Van cậu... Tôi, tôi...!”

Nhìn cậu cầu xin đến đáng thương, Hà Tổng đặt côn thịt ở trên đỉnh đầu cậu: “Được, cung làm cho lão công bắn một lần, miệng phía trên hay miệng phía dưới, cung tự chọn.”

Phương Tử Cách nghĩ một hồi, cảm thấy vừa bị hấn cắm vào mông, khi nào rút ra khó mà nói chắc chắn được, vì vậy nhẫn nhịn xấu hổ nói: “Trên... Phía trên...”

“Được, lộn lại, cung ăn lão công, lão công ăn cung.”

Phương Tử Cách ngoan ngoãn lộn lại, mông hướng về phía Hà Tổng, ngón tay nắm lấy côn thịt thô to đưa vào trong miệng.

“A... A um...!”

Cậu sử dụng cả tay lẫn miệng, ra sức hâu hạ hấn, chỉ muốn làm cho nó bắn ra nhanh lên một chút thì sẽ có thể đi học.

Hà Tổng sao lại không biết thủ đoạn nhỏ bé này của cậu cơ chứ, cho nên ra tay cũng không nhàn rồi.

Miệng nhỏ non mềm phấn nộn đã nở, không nuốt một chút thì sao được?

Giả nhân giả nghĩa mà khẩu giao cho Phương Tử Cách, liếm được mấy cái lại dời đến chỗ khác. Đẩy cái miệng đầy nết nhả kia ra đuổi lười đi vào, dẫn tới hậu huyết của Phương Tử Cách co rụt lại.

“Đừng, đừng làm tiểu huyết... Không phải đã nói...?”

“Cung liếm cho lão công bắn ra, sẽ không làm.”

Phương Tử Cách hết cách rồi, tiếp tục dùng sức phun ra nuốt vào cái côn thịt kia. Trụ thể cứng rắn đầy gân xanh che kín kia, quả thực làm quai hàm cậu mệt chết, vì liếm hút cho hấn nên không kịp nuốt nước miếng mà chảy đầy xuống dưới.

Miệng nhỏ phía dưới của cậu, cũng bị Hà Tổng làm cho bắt đầu chảy ra nước bọt.

Trong ngoài kích thích qua một lần, *** thủy tự động đi ra. Hai ngón tay của Hà Tổng khép lại một chút đâm vào, đâm đến Phương Tử Cách ưm ưm rên rĩ trong cổ họng.

Hai ngón tay dài ở bên trong tiểu huyết quen cửa quen nẻo, cậu dẫn *** trùng ắn trong cơ thể của Phương Tử Cách.

“Ưm... Ưm...! A a a a...!!!”

Phương Tử Cách không chịu được lung lay cái mông nhỏ, lay sao cũng không thể quăng hai ngón tay ghê gớm kia đi.

Bên trong hậu huyết bị đảo đi đảo lại, một trận lửa nóng bùng lên, thiếu đến hạ thể của cậu cũng trở nên ngứa ngáy.

Hiện tại cậu nhìn lại thịt heo bông, ngoại trừ muốn đem nó nhét vào bên trong hậu huyết ra thì không muốn làm cái gì khác!

“Ưm... Lão... Lão công...”

“Lão công còn chưa muốn bắn đây.”

“...!”

Là tự mình nói dùng “miệng phía trên”, hiện tại lại muốn cầu làm phía dưới, Phương Tử Cách cũng hận chính mình *** đáng!

Nhưng mà tí mi nghĩ lại, còn không phải là bị Hà Tổng làm hại sao? Nhớ lúc đầu, nếu không phải là bị Hà Tổng chặn ở trong đường hẻm...

“A ————!!!”

Điểm G lại bị đâm một cái, Phương Tử Cách rít lên một tiếng, hậu huyết co rút lại đến nỗi suýt chút nữa bẻ gãy ngón tay Hà Tổng.

“Mẹ nó, cung muốn hại lão công tàn phế sao?” Hà Tổng rút tay ra, đánh lên *** huyết đang chảy *** thủy một cái.

Cái đánh này làm cho Phương Tử Cách triệt để không chịu được nữa.

Cậu nhấc cái mông lên, nắm lấy côn thịt của Hà Tổng, từ dưới đũng quần nhìn Hà Tổng:

“Lão công... Lão công dùng miệng phía dưới đi...”

Gian kế của Hà Tổng đã được thực hiện, nhưng không biểu hiện ra.

“Một lát nữa, một lát nữa vậy, lão công cũng rất mệt mỏi.”

Cho dù biết là hấn cố ý nói như vậy, nhưng Phương Tử Cách cũng hết cách rồi, tiếp tục cầu xin hấn:

“Lão công van cậu... Van cậu... !”

“Là ai nói muốn lên lớp, không phải không còn kịp rồi sao?”

“Ừm... !” Phương Tử Cách cắn răng một cái: “Không đi... Lão công làm bao lâu cũng được, tôi không đi!”

“Hắc... !”

Hà Tổng chống đỡ thân thể dậy, từ phía dưới cậu trượt ra ngoài:

“Đây chính là do cung nói!”

9.

10 (H) Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thời Kỳ Khát Vọng Của Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tập Thể Dục Buổi Sáng Cũng Là Làm Tình (2).

CHƯƠNG 10: TẬP THỂ DỤC BUỔI SÁNG CŨNG LÀ LÀM TÌNH (2).

Phương Tử Cách nằm lý ở trên giường, cậu biết câu nói đó sẽ làm cậu rơi vào hoàn cảnh nào, nhưng cậu đã bị dục vọng đánh bại.

Cậu cảm nhận được bàn tay to lớn của Hà Tổng nắm chặt lấy hông của mình, đầu đỉnh êm dịu kia để tại cửa huyết, đỡ lấy cái cơn thịnh kìa liền muốn tiến quân thần tốc, ở trong cơ thể cậu công thành đoạt đất, chiếm lĩnh nơi sâu xa nhất trong cơ thể cậu.

“A —————!”

Cảm giác cơn thịnh trượt tiến vào thật quá tuyệt vời.

Đầu cậu dán chặt lên nệm, nhìn xuống bụng dưới của mình, cái phần thân kia đã sớm cứng rồi, trong nháy mắt Hà Tổng chen vào, đầu đỉnh hộc ra một ít chất lỏng.

Hà Tổng đã phòng lớn đến mức rất khó chịu.

Vừa mới sáng sớm phần thân đã phòng lớn làm hấn tỉnh dậy, nhưng khi nhìn thấy Phương Tử Cách ngủ rất say liền không đành lòng làm cậu, không thể làm gì khác hơn là chơi game đòi đi lực chú ý.

Hiện tại liền không thể nói là làm chín nông một sâu gì cả, trước chậm sau nhanh, dứt khoát thoải mái mà bắt đầu làm.

Phương Tử Cách bị làm đến phát ra tiếng gọi *** đang.

Cậu yêu thích từ phía sau đâm vào. Loại tư thế này cơ thể được đâm thoải mái nhất, mỗi lần cậu đều có thể đạt đến cao trào rất nhanh.

“A a a a... !!! Mạnh thật... ! A a a um... !”

Đột nhiên, Hà Tổng ôm lấy vai nhắc cậu lên, bịt kín miệng cậu lại.

“Xuyt... !”

Phương Tử Cách trừng lớn hai mắt không hiểu xảy ra chuyện gì, thở hổn hển cả nửa ngày, chợt nghe thấy tiếng đóng cửa, tiếng bước chân.

“Tiểu Phương, con ở nhà sao?”

Là đi giúp việc... !

Hà Tổng thấp giọng hỏi, ai?

“Dì giúp việc... Mỗi tuần hai, tư, sáu đều tới... A!”

Hà Tổng đột nhiên đâm vào, Phương Tử Cách chưa kịp che miệng, gọi lên.

Tiếng bước chân ngoài cửa dần dần đến gần.

“Tiểu Phương, con sao vậy? Ồi, phòng bếp này là đã xảy ra chuyện gì vậy!”

Ngày hôm qua Hà Tổng chỉ quét đồ pha lê đổ vỡ qua một bên, tạo thành một đường có thể đi mà thôi, còn lại một mực không quản.

“Con... Con không sao...!”

Đi đã đi tới ngoài cửa.

“Ngày hôm nay sao không đi học vậy? Không khỏe sao? Không khỏe thì nói với dì, dì đi tìm thuốc cho con.”

Phương Tử Cách không thèm để ý tới ở phía sau cơn thịnh nộ của Hà Tổng vẫn còn cắm vào đây, giầy dựa nhảy xuống đi khóa cửa.

Phát hiện cửa Hà Tổng đã khóa, Phương Tử Cách thở phào nhẹ nhõm.

“Dì à, con không sao... Con đọc sách đây... Con ừm...!”

Hà Tổng có thể làm một nửa rồi thả cậu ra sao? Không nói hai lời cũng bước xuống dưới, ấn cậu lên trên cánh cửa, ngay tại chỗ đâm vào.

Phương Tử Cách tay còn nắm tay cầm, cánh tay chống đỡ ở trên cửa, thấp giọng liên tục cầu xin:

“Lão công... Lão công... Đừng xuyên... Sẽ bị nghe thấy...!”

Hà Tổng dán vào lỗ tai cậu: “Cung đừng gọi, sẽ không nghe thấy.”

Coi như tôi không gọi, tiếng va chạm lớn như vậy cũng có thể bị nghe thấy được!

Tuy rằng coi như có thì nói Hà Tổng cũng sẽ không nghe, Hà Tổng rất thích nhìn cậu bị bắt nạt đến quần bách.

“Eo thấp một chút, nâng cái mông lên.” Hà Tổng ra lệnh.

“Không... Không được...”

Hà Tổng chỗ nào thêm quản, đem cậu ra bày thành tư thế mong muốn, liền bắt đầu đâm vào hậu huyệt của cậu.

“Ừm ừm ừm ừm——!!!”

Phương Tử Cách vô cùng sáng khoái, nhưng cố tình vẫn phải nhẫn nhịn không gọi ra.

“Tiểu Phương, con thật sự không có chuyện gì chứ?”

Ở phía ngoài ván cửa mỏng manh, dì giúp việc vẫn còn rất thân thiết hỏi cậu.

Trong ấn tượng của bà, Phương Tử Cách là một đứa trẻ tốt, vừa ngoan vừa lễ phép, còn học rất giỏi. Nhưng mà cha mẹ nhà này thật sự chẳng biết là sao nữa, đặc biệt là người mẹ, người gì đâu mà kiêu ngạo đến mức cũng vênh lên trời, mỗi ngày ăn mặc sang trọng rồi đi chơi bởi uống rượu, ngay cả con trai cũng bỏ mặt.

Có bao nhiêu lần cuối tuần đến quét tước, nhìn thấy cảnh Phương Tử Cách một mình yên lặng mà gặm bánh mì nguội lạnh, làm bà rất đau lòng.

Lại không biết hiện tại Phương Tử Cách đang bị một cây côn thịnh làm đến thần hồn điên đảo.

“Con không sao! Dì không nên vào!”

Vì không để cho dì giúp việc nghe ra tiếng thở dốc, Phương Tử Cách kêu lên rất to.

“Được được được đi không đi vào, con cũng đừng chịu đựng quá mức, không thoải mái phải gọi dì nha.”

Dì giúp việc lăm bằm lải nhải đi vào trong phòng bếp, bắt đầu rầm rầm thu thập tàn cục.

” ‘Không thoải mái phải gọi dì nha’ ... Cung thoải mái sao bảo bối?”

Hà Tổng tà ác cười, thân dưới hướng phía trước ưỡn một cái, đem côn thịt trắng tấp đưa vào bên trong hậu huyết của cậu.

“Ừm ạch...!”

Rút ra, đâm vào, mỗi một lần đều làm Phương Tử Cách thoải mái muốn chết. Đặc biệt là vách tràng mềm mại này, đầu đỉnh không lồ đâm vào bên trong lại no đến mức tràn đầy.

Nhưng mà loại thoải mái này, cậu lại không thể gọi ra.

Nhìn cậu nhăn nhó khổ cực, Hà Tổng đâm càng hưng khởi, một chút lại một chút, từ từ rút ra rồi lại đâm mạnh vào, làm đến Phương Tử Cách hai mắt rung rung, hai chân như nhũn ra.

Thật giống như cảm thấy đâm vẫn còn chưa đủ sâu, Hà Tổng nhát một cái chân của cậu lên, thoáng chéch thân để hợp với tư thế của Phương Tử Cách, một lần nữa thẳng lưng đẩy vào.

“Ừm...! Ừm...! Ừ ư ư...!”

Chiều sâu, góc độ, cường độ, không một cái nào không tàn nhẫn một phen mài ép, đảo đâm, Phương Tử Cách kiên trì không được bao lâu liền bắn ra.

Hà Tổng xoay người cậu lại, vẫn là giờ một chân lên, chính diện thượng cậu.

Phương Tử Cách thích từ sau đâm vào, Hà Tổng lại thích mặt đối mặt.

Hắn đặc biệt thích nhìn Phương Tử Cách bị mình làm đến *** dâng gọi ra không ngừng, tiếp theo là bộ dạng khóc bù lu bù loa, rồi mới chịu bắn vào trong hậu huyết của cậu.

Hiện tại Phương Tử Cách đang cắn môi, bộ dạng kìm nén âm thanh đáng thương vô cùng, không biết như vậy lại càng làm cho hắn thêm nhiều hưng phấn.

Côn thịt càng giống như một động cơ, lạch bạch lạch bạch lạch bạch không ngừng lại mà khuấy đảo bên trong thân thể cậu.

Chờ hắn bắn ra, Phương Tử Cách sớm đã bị làm đến nổi không thể đứng dậy được.

10.

11 Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thời Kỳ Khát Vọng Của Thiếu Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bảo Bối Nhi, Ôm Chặt Một Chút.

CHƯƠNG 11: BẢO BỐI NHI, ÔM CHẶT MỘT CHÚT.

Trực tiếp ngồi bệt trên sàn nhà nghỉ ngơi một hồi lâu, Hà Tổng từ phía sau lưng ôm lấy cậu, một bên hôn cổ cậu, tay không an phận mà vờ đầu nhũ của cậu.

“Á...!”

Phương Tử Cách dường như đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó mà dựng thẳng eo lên, hoảng hoảng hốt hốt tìm giấy ăn, tìm quần lót.

“Làm gì đấy?” Hà Tổng bắt mặn mà đè cậu xuống.

“Giường..! Giường ở phòng ngủ ba mẹ...!”

Ngày hôm qua ở trong phòng ngủ của ba mẹ làm đến sáng khoái, xáo trộn lung ta lung tung vừa nhìn đã biết chính là chơi đùa hơi quá, ngay cả dịch thể cũng bắn ở trên giường.

“Cứ coi như là ba mẹ cậu ân ái, không được à.” Hà Tổng dừng dừng như không.

Vấn đề là ba mẹ tôi mới có không ân ái!

“Tôi, ba mẹ tôi chưa từng... trải qua chuyện này!”

Hà Tổng ha ha ha ha cười rộ lên: “Ba mẹ cậu chưa từng làm chuyện này sao có thể có cậu?”

“Ý tôi không phải là ý này...!”

Nào có như bọn họ làm kịch liệt như vậy, còn đem người đâm đến chảy nước tiểu... Mẹ nó, cậu ngày hôm qua bị đâm đến tiểu!

Phương Tử Cách mặt mũi trắng bệch, gấp đến độ muốn khóc:

“Thảm trải sàn... Trên thảm trải sàn... Có... Có nước tiểu... Vạn nhất bị nhìn ra, tôi sẽ bị xem như là đồ là biến thái...!”

Hà Tổng cắn lỗ tai cậu, còn đổ thêm dầu vào lửa: “Cậu vốn là biến thái mà, thích bị chơi đầu nhũ, đâm hậu huyệt đâm đến chảy nước tiểu chính là biến thái mà...!”

Nói một hồi liền làm Phương Tử Cách tức đến khóc lên.

“Được rồi được rồi.” Ngoài trừ bị làm ra Hà Tổng cũng không thích nhìn thấy cậu roi nước mắt, không nhịn được nói: “Hình như còn chưa thu dọn xong nhà bếp đấy, cậu đi làm đi.”

Phương Tử Cách bò lên mặc đồ ngủ, lau lung tung dịch thể trên sàn nhà một chút, không để ý tới hai chân còn bùn rùn liền đi ra ngoài.

“Cậu cũng đừng để trần nha...!”

Hà Tổng vẫn còn hoàn toàn trần trụi.

“Đi đi, tôi đi tắm.” Hà Tổng đứng lên, lưng lay đại điều kia chậm rãi đi vào phòng tắm.

Không nhìn thấy hắn, Phương Tử Cách mới thở phào nhẹ nhõm. Mới vừa đi ra ngoài, liền xoay người lại đem ráp trái giường kéo xuống.

Tuy rằng không bắn lên mặt trên, nhưng vẫn nên thay đổi thì hơn.

“Ai da, tiểu Phương, con ra ngoài rồi? Phòng bếp này là sao thế, bọn họ cãi nhau? Con không bị sao chứ?”

Di giúp việc mang găng tay lau dọn đồng thủy tinh trên đất, thấy cậu đi ra hỏi vội.

“A, um, con không sao...”

Sao lại không sao được chứ? Đứa nhỏ này rõ ràng là đã khóc qua. Ôi đứa bé số khổ này, sao lại gặp phải loại cha mẹ như vậy cơ chứ.

Bà liền cảm thấy đau lòng.

Lại không biết “tiểu Phương ngoan ngoãn” là bị làm tới khóc.

“Ráp trái giường bản hả? Con thả vào máy giặt là được rồi, một lát nữa di giặt cho con.”

Phương Tử Cách nhanh chóng cảm ơn, nhét vào máy giặt.

Đến phòng ba mẹ vừa nhìn thấy, thế này mà gọi là làm tình hả? Party *** nghe còn tạm được!

Cậu gấp đến độ xoay quanh, không biết bắt đầu che giấu từ chỗ nào. Thoáng nhìn trên những hộp phấn bị đẩy ngã trên bàn trang điểm, cái khó ló ra được mấy phần cái khôn.

Nước hóa trang rơi trên mặt đất, son phấn rải đầy trên giường, chai lọ cũng vứt mấy cái ra xung quanh.

Sau đó bình tĩnh đi ra ngoài.

“A, di oi, phòng ba mẹ con... cũng có “chứ” loạn, phiền đi dọn dẹp một chút...”

Bà nghe được từ “cũng”, quả thực không thể nào hiểu hơn được nữa.

“Giao cho đi đi, con đừng quan tâm!”

Phương Tử Cách lần thứ hai cảm ơn, trốn trở về phòng.

Thừa dịp Hà Tổng còn chưa tắm xong, ách cô hòng gọi điện thoại cho giáo viên chủ nhiệm, nói dối nói mình ngã bệnh.

“Cha mẹ em... không ở nhà à?”

“Ừm... đều không có.”

Tình huống của gia đình cậu ra sao, giáo viên chủ nhiệm cũng biết được. Lần đầu tiên họp phụ huynh lúc mới nhập học, câu đầu tiên cha mẹ cậu đến nói là công việc quá bận rộn, không có thời gian, giáo viên còn chưa nói cái gì, hai người bọn họ đã cãi vã trước mặt giáo viên. Phương Tử Cách yên lặng mà ngồi ở một bên, hạ mắt xuống, giáo viên chủ nhiệm cũng nhìn thấy được nét khổ sở trong mắt cậu.

May nhờ Phương Tử Cách học giỏi, không gây sự, lâu lâu nếu có đến muộn về sớm, giáo viên cũng là mở một con mắt nhắm một con mắt.

“Được, vậy em nghỉ ngơi cho thật tốt. Nếu thật sự khó chịu em nhớ nói với thầy, thầy đến nhìn.”

“Cảm ơn thầy, em biết rồi, chỉ là cảm mạo, không có chuyện gì đâu.”

Cúp điện thoại, Phương Tử Cách hổ thẹn sắp chết rồi.

Thầy giáo bên kia còn lo lắng cho thân thể của cậu, phía bên này mình lại đang vội vã thu thập vết tích sau khi làm tình.

Lúc Hà Tổng đi ra vẫn còn hơi nước, tóc còn nhỏ giọt, che một cái khăn lông xoa xoa vài cái, giống như một con chó mà lắc lắc vẩy vẩy coi như xong việc.

“Chuẩn bị xong? Làm thế nào?”

Phương Tử Cách kể lại, làm Hà Tổng cười một trận: “Vẫn được, cái đầu nhỏ này vẫn dùng rất tốt, chuyện này cứ để cho cha mẹ cậu gánh.”

Đem khăn mặt phủ lên đầu cậu: “Đi thôi, tắm xong đi ra ngoài. Trong nhà có người, làm tình chẳng thoải mái gì cả.”

Cậu còn muốn làm nữa hả?

Phương Tử Cách một bên âm thầm oán giận một bên đi vào phòng vệ sinh, trước tiên ngồi xổm ở trên bồn cầu một hồi lâu.

Đã nói là đừng bắn bên trong rồi, còn nhất định muốn bắn, còn mỗi lần bắn còn rất nhiều nữa chứ, lúc thanh lý thật là phiền phức, còn phải thoa dầu bảo vệ —— vừa nghĩ đến, thật giống như mấy lần bị làm đến hoàn toàn mất đi ý thức, sau đó đều là tên kia tắm rửa tẩy sạch cho.

Ít nhất hiện tại, hậu huyệt cùng bụng vẫn rất tốt, không gặp sự cố gì cả.

Phiền phiền nhiều nhiều tắm xong, Hà Tổng đã sớm chờ không nổi nữa.

“Sao lâu như vậy, chết đói rồi.”

Bởi vì do cậu bắn quá sâu đó!

Phương Tử Cách dám cá nếu nói ra, Hà Tổng tuyệt đối sẽ làm cho cậu hiểu rõ “còn có thể sâu hơn nữa”.

“Đi.”

Ra cửa, ánh nắng rất đẹp, Phương Tử Cách híp mắt đứng một lúc.

Thật giống như thời gian này đã lâu chưa bước chân ra khỏi cửa. Ngoài trừ trường học, đều ở trong nhà... Bị Hà Tổng làm trong nhà, cậu chưa từng đi tụ hội, du lịch với bạn bè.

Bởi vì cậu không có bạn bè.

Hà Tổng đội mũ bảo hiểm lên đầu cho cậu, bấm móng cậu một chút: “Đừng ngăn người, lên xe.”

“Đi chỗ nào?”

“Cơm miến, lên.”

Hung dữ cái gì mà hung dữ.

Phương Tử Cách sai chân bước lên phía sau, bắt đầu đi ôm lấy eo Hà Tổng.

“Ôm chặt một chút, không sợ bị văng ra ngoài à?” Hà Tổng ra lệnh: “Lúc bắn ra cánh tay căng chân đều chặt như thế, bây giờ sao tay không có chút sức lực gì hả?”

Tuy rằng được mũ bảo hiểm che dấu không nhìn thấy gì, nhưng Phương Tử Cách vẫn tức giận đến mặt mày đỏ chót, đơn giản dùng sức như bú sữa mẹ

quấn chặt lấy eo hắn.

Ghìem chết cậu luôn!

Hà Tổng hài lòng: “Này còn tạm được.”

11.

12 Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thời Kỳ Khát Vọng Của Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Bảo Bối Nhi, Nghe Lời.

CHƯƠNG 12: BẢO BỐI NHI, NGHE LỜI.

Rồ ga, xẹt một chút vọt ra ngoài. Nếu không phải đã ôm chặt, Phương Tử Cách thật muốn lao đảo một chút.

Nếu như nói từ khi theo Hà Tổng chuyện có thể làm cho Phương Tử Cách vui vẻ trong lòng, đại khái chỉ có chuyện ngồi sau xe mô-tô của hắn.

Làm tình loại chuyện này có chết cậu cũng không thừa nhận là mình tự nguyện.

Ở trong dòng xe chạy qua lại, nhìn cảnh sắc bị bỏ lại xa xa đằng sau, tuy rằng nguy hiểm, nhưng lại có một loại khoái ý tự nhiên mà sinh ra. Đối với theo đuổi tốc độ, có thể là rất nhiều người đàn ông từ lúc sinh ra đã mang theo bản năng này.

Hà Tổng yêu thích xe mô-tô, so với làm tình còn thích hơn.

Thời điểm nghe hắn nói như vậy, Phương Tử Cách trầm nghĩ. Vậy lúc cậu cương lên, nhìn xe mô-tô rồi quay tay không phải tốt hơn à!

Hà Tổng còn nói tiếp: Cậu cũng giống như mô-tô của ông đây, mỗi ngày ông đây đều muốn cỡi cậu!

Phương Tử Cách tức giận đến muốn thổ huyết.

Tại cửa hàng thức ăn nhanh trên đường mua hai phần sandwich đóng hộp, Hà Tổng một đường lái đến khu ngoại thành, dừng lại ở một cửa hàng sửa chữa.

Một bên tháo mũ xuống một bên vội vàng vàng đi vào trong sân: “Ngô ca! Xe đã tới chưa?”

Thoạt nhìn như là người quen, người trong sân nhìn thấy Hà Tổng đều cười cười chào hỏi.

“Tiểu tử thôi, con mẹ nó mày lại trốn học!”

Từ bên trong phân xưởng có một người đàn ông cao lớn đi ra, há mồm liền mắng Hà Tổng.

“Anh họ, cũng ở đây à?” Hà Tổng cũng không tức giận, cười hi hi kéo Phương Tử Cách lại đây, ôm vai giới thiệu với gã: “Đây là anh họ của tôi – Hà Cao Anh họ, này là người của em, anh thấy cần phải tránh.”

Khuôn mặt của Hà Cao cũng không khác Hà Tổng là mấy, nhưng mà thân thể có thể hơn gần gấp đôi.

Trên dưới quan sát Phương Tử Cách một trận, Hà Cao một thân lệ khí làm cho cậu sợ đến run rẩy.

Hà Cao mạnh mẽ khoét mắt liếc nhìn em trai một cái: “Mày đi gieo vạ cho người tốt rồi.”

Quay người vừa đi vừa làm bầm, mẹ nó thời này là như thế nào vậy, thằng nào cũng muốn đi làm cái mông của đàn ông.

Phương Tử Cách thật muốn tìm một khe nứt mà chui vào.

Cậu bị Hà Tổng làm chuyện này đã quá rõ ràng rồi sao?!

“Này là người của tôi”, lúc Hà Tổng giới thiệu mình với người khác cũng nói như vậy sao! Vì cái gì lại lập tức nghĩ đến phương diện kia! Hà Tổng lẽ nào

cũng đã nói với toàn thế giới là “Tôi đã làm Phương Tử Cách” sao? !

Phương Tử Cách quả thực muốn hận chết Hà Tổng.

“Tiểu Hà sao?”

Trên quần áo công sở đều là dầu máy, một người đàn ông cười híp cả hai mắt thò đầu ra.

“Nhá, dẫn theo bạn nhỏ nữa sao?”

“Ngô ca!” Tuy rằng so với Hà Tổng lùn hơn nửa cái đầu, nhưng có thể thấy Hà Tổng tôn kính gã còn hơn cả anh họ của mình.

Từ bên trong túi nilong lấy ra một cái sandwich, chỉ chi bàn nhỏ ghế tựa trong sân: “Ngoan, tự mình ngồi chơi một chút, lão công hết bận sẽ đi tìm cung.”

Lão công cái rắm! Tôi không quen biết cậu!

Phương Tử Cách trong lòng cuồng mắng, không nói lời nào mà đi lại chỗ ngồi ấy ăn trưa.

“Cậu lại chọc cho bạn nhỏ đó tức giận rồi hả?” Ngô ca ở giữa hai người nhìn tới nhìn lui.

“Tức giận cái gì, cậu ấy dám.” Hà Tổng ngoài miệng thì nói như vậy, trong lòng lại nghĩ, vợ tôi da mặt mỏng, thẹn thùng đấy: “Đi một chút đi, xem xe xem xe!”

Phương Tử Cách tức giận cắn sandwich, mau làm cho mình chết ghen một chút.

Hà Tổng bên kia thỉnh thoảng đứng tới chỗ này chỗ kia lại kinh ngạc cùng thốt lên những từ ngữ chuyên nghiệp mà dù chỉ một từ cậu cũng nghe không hiểu, cũng không hiểu nổi một cái đầu máy được trùng tu lại thì có gì hay ho mà tham quan, sớm biết thế, còn không bằng mang sách giáo khoa ra đây ngồi ôn bài.

Ngồi nửa ngày, ngồi muốn phát nổ, một cái ly giấy được đặt xuống trước mặt cậu.

“Tiểu Hà cũng thật là, ngay cả một ly nước cũng không biết lấy cho người ta.” Ngô ca ngồi xuống đối diện cậu, đôi mắt dường như đang mở mà cũng y như nhắm: “Nhàm chán? Ở chỗ này có WiFi, lên mạng hay chơi game gì cũng được.”

“Cảm ơn Ngô ca, em không chơi game.” Đúng là Phương Tử Cách đang khát, hai tay cầm ly giấy lên, ừng ực ừng ực uống một hơi cạn sạch, lần thứ hai nói: “Cảm ơn.”

“Khách khí cái gì, bạn bè của tiểu Hà cũng là bạn bè của Ngô Đức tôi, cứ xem như nhà của mình, đừng gò bó.”

Phương Tử Cách bị chướng ngại về mặt xã giao. Đối mặt với người xa lạ câu nệ gần chết, ngoại trừ cảm ơn, không cần, cái gì cũng sẽ không nói.

Huống chi, hiện tại người ở chỗ này đều cảm thấy cậu cùng Hà Tổng có một chân —— tuy rằng thật sự có một chân —— điều này làm cho cậu giống như người coi hết quần áo bị người ta tham quan thẹn đến muốn chui xuống đất, lập tức muốn tìm một góc khuất để giấu mình đi.

“Anh bạn nhỏ tên gọi là gì?”

Phương Tử Cách vừa muốn há miệng, bị Hà Tổng rống lên một câu: “Phương Cách Nhi! Đến!”

Ai là Phương Cách Nhi? Tên tôi là Phương Tử Cách!

Phương Tử Cách ngượng ngùng nhìn Ngô ca cúi đầu một chút, nhanh chóng chạy lại chỗ Hà Tổng.

Hà Tổng từ chiếc đầu xe kia leo xuống, kéo cậu đi vào trong góc, cách chiếc áo somi néo núng vú một cái, tàn bạo mà nói: “Chớ cùng người ngoài phát tao!”

Phương Tử Cách đau đến tê một tiếng: “Tôi không có...!”

Nói còn chưa nói được hai câu cũng gọi là phát tao hả?!

“Hiện tại không có, sau này cũng không cho có!” Hà Tổng tiếp tục, đổi qua ngắt đầu nhũ bên kia.

Hà Tổng đương nhiên biết cậu không có, thấy người sống không thể phun ra được một chữ, tán gẫu bình thường cũng không thể.

Chính là hắn không thích Phương Tử Cách cùng người khác nói chuyện.

“Đau...” Phương Tử Cách cắn môi không dám rên, giả tạo giả tạo mà nắm lấy tay Hà Tổng.

Nhìn đáng dấp rưng rưng hai mắt của cậu, đầu óc Hà Tổng nóng lên lập tức, không chút suy nghĩ liền muốn hôn một cái. Bàn tay dò vào trong áo, xoa

nấn hai đầu nhũ.

“Ừm...!”

Phương Từ Cách trong nháy mắt muốn giãy dụa, nói đây là đang ở bên ngoài đấy, bất cứ lúc nào cũng có thể có người đến.

Nhưng mà Hà Tổng rất ôn nhu.

Đôi môi cùng đầu lưỡi bị hấn nhẹ nhàng liếm láp, ngay cả ngón tay gảy đầu nhũ cũng nặng nhẹ vừa vặn. Chỉ mới hôn môi một lúc, Phương Từ Cách đã sung sướng đến mê mẩn.

Hà Tổng cắn môi dưới của cậu một chút, lại dùng đầu lưỡi liếm từ trái sang phải, từng kẽ răng của cậu rồi cậu ra một sợi chỉ bạc.

Ánh mắt của Phương Từ Cách trở nên mờ mịt, lần đầu tiên bị hôn đến mức chưa hết thòm thèm.

“Ngoan một chút.”

Tay Hà Tổng từ cổ áo somi của cậu duỗi ra, trên tay vẫn còn mùi dầu máy lạnh mát lạnh. Ngón tay cái đưa lên môi dưới căng mọng của cậu, âm thanh thuần hậu trầm thấp.

12.

13 Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thời Kỳ Khát Vọng Của Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đây Là Đối Tượng Của Con.

CHƯƠNG 13: ĐÂY LÀ ĐỐI TƯỢNG CỦA CON.

“Ừm...”

Phương Từ Cách mơ mơ màng màng đáp ứng, rất muốn liếm liếm ngón tay của hắn.

Một chuỗi âm thanh thanh thúy “leng keng loảng xoảng”, có người dùng còi nhỏ gõ gõ lên ống tủy sắt.

“Không tồi cho lắm.”

Ở cái giá phía sau, Hà Cao đưa lưng về phía hai người bọn họ cũng không quá bình tĩnh. Phương Từ Cách triệt để tỉnh táo: Đến cùng vẫn là bị người khác nhìn thấy!

Hà Tổng một bộ chẳng có việc gì cả, qua loa mà đáp ứng.

Phương Từ Cách mặt đỏ lên như một trái cà chua chín mọng, núp phía sau Hà Tổng không dám lộ ra. Nghĩ vừa nảy dĩ nhiên còn đáp ứng hắn “phải ngoan”, tự làm tức chết mình rồi!

Nói như vậy giống như bình thường mình không ngoan á?! Có lần nào không nghe lời hắn đâu!

Hà Tổng tất nhiên không biết trong lòng cậu nghĩ cái gì, mặt mũi hờ hờ lôi kéo Phương Từ Cách đi ra ngoài.

Ngô Đức nhìn hai người bọn họ, lắc đầu cười vui vẻ.

“Ngô ca, xem qua xe của em sao?”

“Xem, tự mình làm bảo dưỡng?”

“Ừm.”

Ngô Đức “tặc” một tiếng: “Cũng ổn lắm, cũng không hao tốn gì nhiều so với lúc mới mua, sau này thật muốn làm nghề này sao?”

Chiếc mô tô này là do Hà Tổng tích góp tiền mà mua lại. Nguyên chủ của chiếc xe không làm bảo dưỡng, một chiếc xe tốt đi không quá một năm lại bị thay đổi hoàn toàn, tích than không nói, vô ngoài bị trầy xước cũng không biết tu bổ. Ngô Đức mua giá rẻ, chuyển cho Hà Tổng.

Hà Tổng làm bảo dưỡng một lần nữa, thay đổi linh kiện, cả xe rục rờ hẳn lên, hẳn vẫn luôn quý trọng mà lái đến tận bây giờ.

Đứng ở phía trước chiếc xe của mình, Hà Tổng cầm lấy nón bảo hiểm tung hứng trong tay: “Em yêu thích xe mô tô, ngược lại không thể đọc sách được, còn không bằng đi học tay nghề.”

Hắn không thi đại học sao? Phương Tử Cách nghĩ.

Xưa nay cậu chưa từng nghĩ tới ngoài đại học ra thì có con đường nào khác, từ nhỏ cũng chỉ có thể đọc sách, vô luận có nhiều hay ít khó khăn, những môn tự nhiên chịu khó một chút cũng có thể nắm được. Những môn nghệ thuật là hoàn toàn ngược lại, một chút cũng không hiểu. Nhìn thấy thành tích những môn này của cậu không khác bố thí là mấy, Hà Tổng lòi cậu ra cười nhạo quá chừng.

Không thi thì không thi, ngược lại bản thân mình nhất định phải thi ra bên ngoài! Nhân cơ hội này triệt để cắt đứt với hắn!

Phương Tử Cách thờ phỉ phò nghĩ, cũng không biết tại sao lại tức giận.

“Được đó, chỉ cần chú muốn, nơi này của Ngô ca bất cứ lúc nào cũng để dành cho chú một chỗ..”

Hà Tổng có chút ngượng ngùng: “Cảm ơn Ngô ca.”

“Chú học khẳng định nhanh hơn bọn họ.” Ngô Đức chỉ chỉ đám học trò trong phân xưởng: “Sau này sẽ được tiếp xúc với xe tốt nhiều hơn, muốn thay đổi cũng có thể tìm người khác. Bọn anh ở chỗ này ít người, anh còn quen biết mấy người...”

Hà Cao nghe không nổi nữa: “Lão Ngô anh xong chưa, tôi con mẹ nó tìm anh để anh sửa xe cho tôi chứ không phải là ngồi nghe anh nói nhảm!”

“Hắc hắc hắc không nói nữa.” Ngô Đức bắt đắc dĩ cười cười: “Anh đây cũng nên nhanh đi sửa xe cho của anh chú, không hẳn lại chuẩn bị muốn đánh anh nữa!”

“Em đi đây Ngô ca.” Hà Tổng đội mũ bảo hiểm lên: “Lần sau lại có thêm xe tốt đến nhớ gọi cho em!”

Ngô Đức vung vung tay.

Phương Tử Cách lúc này cũng không hỏi là đi đâu vậy, tùy ý để Hà Tổng chở cậu chạy trên đường.

Cậu không nghĩ tới Hà Tổng đối với tương lai của chính mình đã sớm có kế hoạch. Trái lại bản thân cậu nhưng vẫn như nước chảy bèo trôi, không biết bước kế tiếp bị đẩy đến nơi nào, cô đơn cũng không có ai quản, trong lòng đột nhiên chợt có cảm giác khó chịu cùng cô quạnh.

Thấy những chiếc xe hàng hiệu chỉ có thể nhìn trong tạp chí, không nói đến Hà Tổng được nhìn một lần cho thỏa, còn nghịch phá một hồi, tâm tình tự nhiên tốt đến nỗi muốn bay lên. Cho nên tâm tình nhỏ của Phương Tử Cách ngồi ở sau lưng đương nhiên là hẳn không thể nào biết được, vui vẻ mà dạt tức phụ nhi quẹo vào chợ thực phẩm.

Tức phụ: con dâu, ở đây xài là vợ cũng đc

Lục lọi tìm kiếm, ôm vài túi, toàn bộ ném cho Phương Tử Cách ngồi ở phía sau ôm.

Phương Tử Cách cho là hẳn quay về nhà, kết quả dừng ở một mảnh đất cách nhà không xa. Vừa nhìn chính là một căn chung cư cũ so với tuổi của cậu cũng lớn hơn gấp đôi, tổng cộng có bốn tầng, cầu thang âm u chật hẹp, giấy dán tường giống như đang quảng cáo mà dính đầy bốn vách tường.

Hà Tổng quen cửa quen nẻo lên tới lầu hai, lấy ra chìa khóa mở cánh cửa bên trái kia ra.

“Bà nội ——! Con đến ——!”

Vào cửa liền rống to một tiếng, làm Phương Tử Cách sợ đến chấn động. Hà Tổng cười cậu gan hơi nhỏ, nói: “Bà nội tôi nghễnh ngãng.”

Từ ban công truyền đến một tiếng nói mang theo khẩu âm người miền nam “cháu ngoan à”, Hà Tổng lại rống một câu: “Là con!”

Lão thái thái gầy gò nhỏ, trên người mặc một bộ quần áo màu trắng sạch sẽ tóc bạc trắng được chải gọn gàng rồi búi lại, giữ nếp bằng một chiếc lược đôi môi. Ngồi trên ghế mây đặt ngoài ban công, trên đầu gối còn có một con mèo trắng đang nằm.

Nhìn thấy Hà Tổng đến, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn hé ra một nụ cười mừng rỡ. Hà Tổng cầm lấy bàn tay bà đang duỗi ra, đặt lên trên mặt mình.

“Đứa nhỏ này là ai?”

Phương Tử Cách nghĩ thầm hẳn có hồn thì cũng sẽ không nói những từ đại loại như là “vợ con” ở trước mặt bà nội, kết quả Hà Tổng đã nói một câu: “Đối tượng của con!”

Dương như còn lo bà nội không nghe thấy, lặp lại một lần nữa.

“Lão... Gì, Hà Tổng!”

Phương Tử Cách thiếu chút nữa liền theo phản xạ có điều kiện gọi hấn là lão công, đem Hà Tổng cười đến nổi eo cũng không đứng thẳng lên được.

“Lão Hà? Rất tốt... Sau này dự định gọi tôi như vậy sao?”

Tên này còn mặt dày đến mức nào nữa! Còn ghé vào lỗ tai cậu thờ khi?

“Ồ —— lại đây bà nội nhìn xem.” Lão thái thái vẫn một mặt vui vẻ, lôi kéo tay Phương Tử Cách, nhìn chung quanh.

“Cậu ở đây nói chuyện với bà nội, tôi đi làm cơm.” Hà Tổng đi vào nhà bếp: “Nhớ nói lớn tiếng một chút, bà nội nghễnh ngãng.”

Vì vậy liền nghe thấy bé ngoan Phương Tử Cách ngồi trên băng ghế nhỏ, một tiếng một tiếng trả lời:

Con mười bảy rồi!

Con là con một!

Ba mẹ làm ăn!

Con ở tiểu khu Hoa Viên!

Hà Tổng rất tốt!

Hà Tổng... Hà Tổng đối xử với con cũng rất tốt... !

Hà Tổng ở trong nhà bếp cười muốn nứt bụng.

13.

14 Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thời Kỳ Khát Vọng Của Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Máy Nâng Cùng Động Cơ Đóng Cọc.

CHƯƠNG 14: MÁY NÂNG CÙNG ĐỘNG CƠ ĐÓNG CỌC.

Chờ một lúc, Phương Tử Cách đỏ mặt chạy tới tìm hấn: “Bà nội nói muốn nghe hát...”

Hà Tổng nhìn cậu cười, cười đến Phương Tử Cách mặt càng ngày càng nóng, lúc ở trên giường cầu hấn làm tình cũng không nóng như lúc này.

Hà Tổng đi tới phòng khách, mở ti vi cùng đầu DVD, lại lôi ra vài đĩa kịch:

“Bà nội, bà muốn nghe cái nào?”

Phương Tử Cách nâng đỡ lão thái thái ngồi lên trên ghế salon, lão thái thái hí mắt suy nghĩ một lúc, rồi nói muốn nghe (Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài).

Vẫn là bản cũ của xưởng phim điện ảnh Thượng Hải sản xuất.

Đem âm lượng bật tới mức to nhất. Nhạc vừa nổi lên, lão thái thái mặt mỉm cười mà nhắm mắt lại, chìm đắm vào trong hí khúc.

Tay còn nhịp nhịp theo, còn có thể nhẹ nhàng ngâm nga theo điệu nhạc.

Hà Tổng kéo Phương Tử Cách vào trong phòng nhỏ. Vừa đóng cửa, Phương Tử Cách liền biết hấn muốn làm gì.

“Bà nội còn ở bên ngoài đấy... !”

“Phòng này trước đây là của tôi, bà nội sẽ không tiến vào cậu ở đây kêu ra tiếng, bà nội cũng không nghe thấy.” Hà Tổng đẩy cậu đặt lên chiếc giường đơn làm bằng thép, “Két” một tiếng.

“Á á á... Nồi ở nhà bếp...!”

Cậu nói còn chưa dứt lời, quần đã bị hấn lột xuống: “Nồi đun nước, ít nhất cũng mất 1 tiếng.” Hà Tổng liền bổ thêm một câu: “Ít nhất cũng đến khi bà nội nghe kịch xong.”

Phương Tử Cách nhớ tới thời gian của đĩa video kia: 106 phút.

“Nhưng mà... Không có cách nào tắm rửa...!”

“Sao lại nhiều chuyện như vậy!” Hà Tổng muốn phản nộ: “Không bắn bên trong là được chứ gì?!”

Phương Tử Cách không lên tiếng, tự động tự giác cởi quần lột xuống.

Kỳ thực, hiện tại cậu, cũng có chút muốn làm.

Áo sơ mi cởi ra được một nửa, còn treo lơ lửng ở cánh tay, bị Hà Tổng một tay nắm trói lại.

Phương Tử Cách ngửa đầu một cái, đôi môi hấn liền che phủ xuống. Phương Tử Cách mở đôi môi ra nghênh tiếp đầu lưỡi của hắn, để cho hắn tùy ý liếm láp trong khoang miệng của mình.

Kỹ xảo đầu lưỡi của Hà Tổng không hề thua kém nửa thân dưới chút nào, chỉ mới hôn một cái cũng có thể lăn cho phía dưới Phương Tử Cách cứng lên, mặt sau ẩm ướt.

“Ưm um um um...!”

Đầu lưỡi kia đảo từng góc trong khoang miệng, cảm giác nó sắp rời đi, Phương Tử Cách còn có chút lưu luyến, duỗi ra đầu lưỡi ra giữ lại.

Hà Tổng bắt đầu cắn đầu lưỡi của cậu một cái, rồi rút đầu lưỡi kia trở về ngón tay ngược lại đi nắm đầu nhũ, đôi môi thuận một đường từ cổ hôn xuống.

Hai côn thịt đặt một chỗ cùng nhau ma sát, trong chỗ lát Phương Tử Cách liền thờ dốc —— hậu huyết bắt đầu tích tắc chảy nước.

Hà Tổng duỗi một ngón tay đi vào, đồng thời ngâm lấy núm vú của, đặt ở giữa hàm răng nhẹ nhàng mài ép, dùng đầu lưỡi lay lay.

Hai điểm đều bị kích thích, Phương Tử Cách sao có thể chịu được, kiên trì đứng thẳng, côn thịt cũng đâm đâm lên trên bụng Hà Tổng.

“A... Ha a... Um... Có thể... ..”

Cậu dùng côn thịt cọ Hà Tổng, muốn hấn tiến vào nhanh một chút.

Hà Tổng rút ngón tay từ *** huyết đã mở rộng ra ngoài, tự vuốt ve côn thịt của mình:

“Bảo bối nhi có phải là đã quên rồi không? Không phải không được bắn ở bên trong sao?”

“.....?”

“Lão công liền nhìn cung quay tay một chút thôi.”

Phương Tử Cách bị hấn chọc muốn tức chết rồi, nào có người nào lại đùa giỡn như vậy?!

Nhìn cậu trợn mắt hốc miệng nhỏ nhắn, Hà Tổng xì xì nở nụ cười: “Không được lộn xộn, đi lấy “áo mưa” cho lão công.”

Áo mưa?! Cậu còn mang theo áo mưa bên người?!

“Đúng vậy, còn không phải là vì để có thể đút cho miệng nhỏ ăn bất cứ lúc nào sao?”

Thật giống như biết cậu nghĩ cái gì, Hà Tổng nói. Giúp cậu cởi trói áo soni còn khoác ở cánh tay, dùng côn thịt gõ vào đùi cậu: “Nhanh đi, trong túi phía mặt trong áo khoác.”

Phương Tử Cách bị côn thịt hấn đụng vào, liền quên mất phải tức giận, để mông trần đi lục áo khoác hấn.

“Đeo vào cho lão công.”

Nhìn cây gậy đứng thẳng kia Phương Tử Cách nuốt nước miếng, ngón tay bận bịu không ngừng mà đeo bao lên đầu đinh rồi kéo xuống gốc rễ, chỉ mong có thể ngồi lên nó nhanh một chút.

Hà Tổng dùng sức nâng mông cậu một cái: “Gấp cái gì, cũng muốn lão công chưa làm đến hai cái đã té xuống sao?”

Hiện tại giường nhỏ kia đối với hai người mà nói là quá chật hẹp, Hà Tổng mang chân đệm gấp lại đặt ở vị trí thoải mái, rồi ngồi lên đó.

“Đến đây đi bảo bối nhi.”

Phuong Từ Cách chờ vội muốn chết, sải bước qua eo Hà Tổng, đỡ côn thịt nhấm ngay vào hậu huyệt, chậm chậm nhưng không chậm trễ chút nào mà ngồi xuống.

“A —————!”

Cảm giác được lấp đầy thật quá tuyệt vời.

Cậu chậm rãi nhô lên một chút, hơi di động cái mông, cảm thụ từng góc độ biến hóa của vật thể thô to nằm trong cơ thể kia.

Hai tay Hà Tổng nắm lấy cặp mông đầy đặn của cậu, chèn ép vách ruột.

“A... .. A... ..!”

“Yêu thích cây gậy của lão công sao?”

“Sướng... Thật sướng... Yêu thích... ..”

“Vậy còn không mau động?”

Phuong Từ Cách nhếch mông mình lên cao thành độ chênh lệch khoảng 10cm, như máy nâng 4s một lần, dùng côn thịt làm trụ trục mà lặp lại lên xuống.

“A... Lão công... ! Mạnh thật... !”

Nhưng mà Hà Tổng không hài lòng.

Hắn đem độ chênh lệch tăng thêm 20cm, 2s một lần, biến mình thành động cơ đóng cọc —— cái bộ máy nâng của Phuong Từ Cách không cần dùng nữa, hắn chỉ cần đem cái mông cố định ở một góc độ, khoái cảm liên cuộn cuộn chảy ra không ngừng.

“A a a a a a a a ! ! !”

Tần suất đóng cọc của động cơ làm cho Phuong Từ Cách chỉ có thể phát ra những tiếng rung rên rĩ mơ hồ. Thân thể bị đâm ba ba vang vọng, giường tạm dưới người cũng kéo kẹt không yên.

14.

15 Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thời Kỳ Khát Vọng Của Thiếu Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Môtô, Chỉ Dùng Để Lái.

CHƯƠNG 15: MÔTÔ, CHỈ DÙNG ĐỂ LÁI.

Tiểu côn thịt của Phuong Từ Cách rung động phun ra chất nhầy, ma sát cái bụng của Hà Tổng.

Hà Tổng giảm bớt tốc độ, sau mấy lần nhọt nhọt đưa đánh, là một lần rút ra toàn bộ rồi lại đâm mạnh vào đến tận gốc.

Hắn rất hài lòng mà nghe thấy Phuong Từ Cách dựa theo động tác của hắn mà phát ra những âm điệu khác nhau, thật giống như mình đang biểu diễn một loại nhạc cụ mỹ diệu.

Khi bị đâm nông là mang theo giọng mũi “Ừ hừ hừ”, còn cố gắng nhẫn nại để mình không phát ra tiếng gọi.

Khi bị đâm sâu là mang theo tiếng khóc nức nở “A a a”, tận lực đón nhận không không chế được mà thờ gấp gấp.

Nếu mà làm cậu đau đớn, còn có thể nghe tiếng cầu khẩn “Ai á...!”

Hà Tổng đều rất thích nghe không biết chán. Cho nên hắn mới thích làm Phương Từ Cách cho tới khóc.

Phương Từ Cách sáng khoái đến không chịu được.

Cậu ngửa đầu nhìn chăm chăm trần nhà cũ kỹ, kỳ thực là ánh mắt đã tan rã cái gì cũng không nhìn rõ bị Hà Tổng đâm mà xót này, bên trong hậu huyệt mềm mại một lần lại một lần sóng sáng khoái nồm vủ bị Hà Tổng ngắt nhéo, vừa sưng lại vừa đau.

“Muốn... Muốn bắn... Lão công... Muốn bắn...”

Nói chuyện không quan trọng lắm, bị Hà Tổng bóp lấy gốc rễ phân thân, không cho cậu bắn.

“Lão công... Lão công... Cho tôi bắn...”

Hà Tổng ôm cậu ngồi xuống, một tay từ trong túi quần jean lấy ra một sợi dây thừng bằng da, trói côn thịt cậu lại.

Phương Từ Cách vừa nhìn thấy liền muốn khóc.

“Bảo bối nhi không phải yêu thích từ sau đi vào sao? Lão công từ phía sau đâm cung, đồng thời bắn có được hay không?”

“Không muốn...” Phương Từ Cách lắc đầu: “Cậu... Cậu... Còn lâu mới bắn...”

Hà Tổng nghe thấy rất cao hứng, nhưng vẫn nhẹ giọng mềm mỏng mà dỗ cậu: “Cung kẹp chặt, lão công rất nhanh liền bắn ra... Ngoan!”

Nói xong ôm cậu xuống giường, để cho cậu đứng trên mặt đất. Chân Phương Từ Cách đều đã run lấy bầy, nửa ngày mới đứng vững được.

Hai tay Hà Tổng vịn bụng mông thịt của cậu ra, lần thứ hai cắm vào.

Phương Từ Cách theo bản năng chống mông lên để cho hắn đâm vào càng sâu, Hà Tổng kéo hai tay cậu ra phía sau lưng nắm chặt, trên eo dùng sức đỉnh về phía trước:

“Cung là mô-tô nhỏ của lão công, đi thôi bảo bối nhi!”

Hà Tổng hướng về phía trước bước một bước, Phương Từ Cách liền vội vã bước một bước cậu dùng cái tư thế xấu hổ kia run rẩy đi một bước, hậu huyệt liền co rút lại, kẹp chặt làm cho Hà Tổng rất thoải mái Hà Tổng hơi động, côn thịt lại đâm mạnh vào bên trong, sáng khoái nối tiếp sáng khoái, nhưng mà lại không chịu bắn ra.

Quả thực là hai tầng nóng lạnh.

“A... A... Không đi được... Không đi được ...!”

Cho dù như vậy, cậu vẫn bị Hà Tổng dùng côn thịt thúc đẩy, từng bước từng bước đi tới bên cửa sổ.

Mới vừa đỡ lấy bệ cửa sổ, Hà Tổng liền phóng đằng mà ở phía sau tăng tốc đâm xuyên.

Khoái cảm như một thanh kiếm hai lưỡi, cắt đứt tinh thần của Phương Từ Cách.

Bên trong *** huyệt của cậu càng ngày càng sáng khoái, phân thân căng lên đau đến càng khó chịu Hà Tổng dùng mảnh làm một trận, cậu nghẹn đến muốn điên rồi.

“Lão công! Lão công...! Dương vật rất phòng...! Mở ra nhanh một chút!”

Hà Tổng túm lấy eo cậu, giống như pittông đang vận động của một bộ mô-tô: “Nhanh thôi bảo bối nhi, nhịn thêm một lát!”

“Không muốn...! Nhịn không được ...! Muốn hồng...”

Phương Từ Cách lệ rơi đầy mặt, rất muốn mở sợi dây kia ra, nhưng mà Hà Tổng đâm mạnh đến mức cậu không dám thả tay ra, sợ hơi buông lỏng sức một chút thì mặt sẽ đập lên cánh cửa kính.

Hà Tổng trong tiếng cầu xin của cậu rốt cục cũng mở lòng từ bi, mở nút dây thừng ra.

“A —— a a a ——!”

Phương Từ Cách từ trước tới nay chưa từng bắn tinh kịch liệt như vậy. Dương vật được giải phóng run rẩy phun ra dịch thể một cách dữ dội, *** huyệt của cậu cũng không ngừng co quắp làm Hà Tổng cũng bắn ra.

Vội vàng tháo bao xuống, Hà Tổng ôm cậu tìm một cái ghế tựa ngồi xuống, duỗi hai cái chân dài ra để Phương Từ Cách ngồi lên.

Phương Tử Cách co quắp trong ***g ngực của hắn vẫn còn đang run rẩy mà khóc.

“Cậu... Cậu.. Thật xấu xa...”

Hà Tổng hôn lỗ tai cậu: “Đúng vậy, lão công thật xấu, còn thịt của lão công cũng rất hư.”

“... Dương vật đau... Có thể hay không bị hỏng luôn rồi...”

“Sẽ không, xoa xoa một lát, sẽ không hỏng.” Hà Tổng nhẹ nhàng vỗ về còn thịt vẫn còn chưa nhuyển xuống của cậu: “Cung nói cho lão công nghe, có phải là sáng khoái đến bạo không?”

Phương Tử Cách không lên tiếng.

Sao cậu có thể thừa nhận được? Thừa nhận rồi, không biết sau này Hà Tổng có chơi cậu trầm trọng hơn không!

Nhưng mà cậu không nói lời nào cũng vô dụng.

Hà Tổng “Khà khà” nở nụ cười: “Bảo bối nhi, cái miệng nhỏ của cung đã thừa nhận thay cung rồi, nó sáng khoái đến mức muốn xoắn đứt còn thịt của lão công!”

15.

16 Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thời Kỳ Khát Vọng Của Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Bảo Bối Nhi, Hôn Một Cái!

CHƯƠNG 16: BẢO BỐI NHI, HÔN MỘT CÁI!

Phương Tử Cách làm bộ như không nghe thấy.

Hà Tổng liền mò xuống phía dưới của cậu, cắn lỗ tai rồi hạ lưu nói đùa cậu: “Lão công không bắn ở bên trong, mà vẫn có nhiều nước như vậy, cung nói xem cung có phải là tiêu tao hóa không?”

Không đúng không đúng không phải! Đều là do cậu làm hại, trước đây tôi mới không như vậy!

“Miệng đâu, hôn một cái.”

Hà Tổng đặt cậu ngồi lên đùi rồi ôm vào trong ***g ngực, ôm chặt lấy bả vai rồi dùng mặt cọ mặt cậu.

Phương Tử Cách vừa nghe đã muốn hôn môi, không còn nhớ tới những chuyện như hắn “hại bản thân trở nên *** đẳng”, ngóng ngóng đầu mà quệt miệng dán môi lên môi.

“Thích hôn môi sao?” Hà Tổng một bên hôn cậu, một bên theo kẽ hở giữa đôi môi, miệng đối miệng nói chuyện với cậu.

“Ừm...” Phương Tử Cách cọ đôi môi hắn: “Thích.”

“Đã cùng người khác hôn qua sao?”

Hắn hỏi rất ôn nhu, Phương Tử Cách lại nghe ra ý tứ bên trong mang theo tia nguy hiểm. Nhưng mà loại vấn đề đã biết rõ đáp án mà còn cố hỏi này làm cho Phương Tử Cách cảm thấy vừa oan ức lại vừa khó chịu.

Cậu không trả lời, Hà Tổng còn tưởng rằng cậu thật sự đã từng hôn môi với người nào khác, giọng nói liền lạnh xuống: “Nói chuyện.”

Phương Tử Cách có chút sợ sệt, nhưng vẫn méo miệng không nói.

Hà Tổng bắt đầu cân nhắc nên nắm chặt còn thịt hay bấm bấm đầu nhũ của cậu, không hù dọa một chút sẽ không phun ra lời nói thật.

Tay còn chưa đưa đến giữa hai chân, liền nghe thấy giọng nói vẫn còn khàn khàn của Phương Tử Cách:

“Chuyện như vậy... Cậu còn muốn hỏi à...?”

Trừ cậu ra còn có thể hôn với ai nữa?!

Nhận được đáp án vừa lòng, trong lòng Hà Tổng rất vui vẻ, liền trở nên ôn tồn hơn.

“Lão công sai rồi, lão công không hung dữ với cưng nữa, đến, lão công hôn nhẹ.”

Phương Tử Cách vẫn còn tức giận hấn, hàm răng mãi không chịu mở ra. Hà Tổng nhéo đầu nhũ, giống như ấn nút mở cửa, chu chu miệng nhỏ muốn gọi lên, bị Hà Tổng lè lưỡi ngăn chặn.

Bàn tay xoa qua xoa lại thân thể trần truồng của cậu, cũng không quên chăm sóc mào mào đầu nhũ mà hấn yêu thích. Lòng mào của Phương Tử Cách dần dần giãn ra, ôm lấy cổ Hà Tổng, thoải mái đến nỗi ngón chân cũng muốn cuộn tròn lại.

“Ừm... Lão công...”

Phương Tử Cách cũng không phát hiện cậu gọi “lão công” càng ngày càng tự nhiên, há miệng là gọi. Hà Tổng phát hiện nhưng không có ý định nhắc nhở cậu, nếu không thì cậu sẽ trở nên cứng miệng, nghẹn chết cũng không nói.

Trong phòng khách, hí kịch đã hát đến đoạn Lương Sơn Bá đi tìm Chúc Anh Đài, Chúc Anh Đài hát: “Mời vào tiêu lâu ngồi cùng với muội.”

Chạng vạng tối, ánh tà dương ảm áp, nằm phơi rất thoải mái. Hai người hôn xong cả nửa ngày trời cũng không thèm nhúc nhích, Phương Tử Cách dựa vào người hấn muốn nhắm mắt ngủ.

“Đừng ngủ, còn phải ăn cơm.”

“Ừm...”

Mở mắt ra, một lần nữa Phương Tử Cách quan sát căn phòng nhỏ này.

Phòng ngủ hình chữ nhật rất phổ thông, ở phía cuối cái giường có một cái bàn gỗ, cạnh cửa là tủ quần áo giản dị, trên cửa dán đầy những bức ảnh, lớn có nhỏ có.

“Đó là cậu sao?”

Hà Tổng hướng theo tầm mắt của cậu nhìn sang: “Là tôi, đẹp trai không? Tôi và cha tôi.”

Phương Tử Cách trầm mặc. Cậu biết ba ba Hà Tổng chỉ còn yên lặng chờ qua đời, ông bị ung thư.

“... Tại sao bà nội chỉ ở một mình?”

“Bà không muốn chuyển, cảm thấy sống một mình rất thanh tịnh. Cũng không muốn cho người chăm sóc, từ lúc tôi đi theo mẹ cũng không hay qua thăm bà cho lắm, bà nội chỉ là ngảnh ngăng, chứ không hồ đồ.”

Không hồ đồ... Không hồ đồ cậu còn nói đối tượng làm cái gì?!

Làm cho Phương Tử Cách lúc ăn cơm cũng không dám ngẩng đầu nhìn bà nội Hà Tổng, chỉ lo cúi đầu ăn cơm.

Cậu chỉ ăn hai chén.

Tuy rằng Hà Tổng rất đáng ghét, nhưng mà không thể không thừa nhận, Hà Tổng nấu cơm ăn rất ngon.

Hồng hầm sườn non, bỏ thêm khoai tây cắt sợi trắng cá chép thang một đĩa rau xào thập cẩm còn có một đĩa cải bó xôi trộn, bỏ thêm tỏi phi, đậu phộng giã nát, thêm một chút dầu vừng, so với tiệm cơm mùi vị khác nhau hoàn toàn.

Nải bạch cá chép thang: đại loại là canh cá chép, dùng cho bà bầu đẻ lợi sữa.

Hà Tổng đưa tay qua muốn xới cho cậu một chén cơm nữa, Phương Tử Cách lắc lắc muốn rụng cả đầu.

“Không thể ăn nữa, no chết!”

Hà Tổng nói cậu là dạ dày chim, mới ăn mấy hạt gạo đã no. Phương Tử Cách biết cậu nói tiếp theo của hấn là “ăn nhiều một chút mới có sức làm tình với hấn chứ”!

Cơm nước xong đã bảy giờ, bà nội lập tức đi nghỉ ngơi.

Hà Tổng dọn dẹp từ trong ra ngoài xong hết mọi việc, trước khi đi còn dặn lần sau lại đến thăm, có việc thì phải gọi điện thoại cho hần, hần viết số điện thoại lên trên tấm lịch để bàn, kiếng lảo mỗi một phòng đều có một cái.

Phuong Từ Cách cũng không biết là hần lại có sức nhẫn nại như vậy.

Ngày hôm nay phải đi đưa com cho mẹ hần, Hà Tổng cũng chờ cậu đến tiểu khu nhập khẩu.

Mẹ của Hà Tổng kinh doanh một cửa hàng tiện lợi nhỏ, mở ngay bên trong khu chung cư mà cậu đang ở. Phuong Từ Cách đã đến nhà hần nhiều lần, đối với mẹ Hà cũng có ấn tượng rất sâu sắc.

Bởi vì bà hay dùng chổi đánh Hà Tổng.

“Đã nói với mày là không được bắt nạt bạn học! Sao mày còn dám bắt nạt người ta!”

Ai bảo Hà Tổng làm cậu quá tàn nhẫn, đôi mắt khóc sưng như hai quả đào lập tức liền bị mẹ Hà nhìn thấy được. Cho tới tận lúc nhìn Phuong Từ Cách đi lên nhà, còn không quên rống Hà Tổng một câu: “Lễ phép với bạn học một chút!”

Hần mới không lễ phép, hần hạ lưu gần chết rồi.

“Đến, hôn lảo công một cái.” Hà Tổng chu chu môi.

Mọi người nhìn đi, ngay trên đường cái, cũng bắt người ta hôn hần cho bằng được.

“Nhanh lên một chút, không sẽ tức giận!”

Phuong Từ Cách hết cách rồi, nhìn chung quanh một chút xem có ai chú ý hay không, nhanh chóng ịn lên môi hần một cái, hôn xong liền bỏ chạy.

“Hừ.”

Hà Tổng nghĩ thầm, cậu cứ chạy đi, còn có thể chạy thoát khỏi năm ngón tay của lảo công sao?

16.

17 Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thời Kỳ Khát Vọng Của Thiếu Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ông Đây Thích Nắm Vú Nhỏ!

CHƯƠNG 17: ÔNG ĐÂY THÍCH NẮM VÚ NHỎ!

Hùng hực chạy nhanh vào trong thang máy, lúc cửa đóng lại Phuong Từ Cách mới yên tâm một chút.

Bị hần hôn trong hành lang hôn trong thang máy hôn ở bên ngoài cửa nhà —— ngày hôm qua rốt cuộc cũng đuổi đến tận nhà, sau này còn có thể có một ngày yên bình nữa hay không?

Trong nhà đã được dọn dẹp sạch sành sanh, trên khay trà có một tờ giấy do dì giúp việc lưu lại: Thảm trải sàn, toàn bộ ráp trải giường đều đã được giặt khô.

Phuong Từ Cách triệt để thờ phào nhẹ nhõm, thả người nằm lên ghế salon.

Ghế salon nhà mình so với cái ghế ở phòng Hà Tổng kia lớn hơn gấp mấy lần, nằm thẳng cũng có thể chứa vừa hai người họ.

Đêm hôm qua Hà Tổng đã làm ở phòng ngủ của mình, làm ở phòng của ba mẹ, lần sau trở lại không biết có phải là muốn làm trên ghế salon này không. Ngoài mấy chỗ này, không biết hần còn muốn chơi chỗ nào nữa đây!

Đến nhiều thêm mấy lần, toàn bộ căn nhà đều bị hần làm qua.

Phuong Từ Cách ngược mắt nhìn sang, cảm thấy bản thân sẽ bị Hà Tổng ấn chỗ này chỗ nọ mà làm đến chết đi sống lại, căn nhà này quá thật không có chỗ nào là không có vết tình ái!

Đứng lên lạch bạch chạy về phòng của mình, tẩm xong liền chui vào mền ngủ, cố gắng quên đi sự tỉnh đã phát sinh ở trên cái giường này.

Ngày hôm sau đến trường học, trước tiên bị giáo viên chủ nhiệm gọi đến hỏi han một lát. Không nằm ngoài nhưng câu ‘thân thể thế nào rồi, có bài tập quan trọng không, lớp 12 rồi cần phải cố gắng lên, nhớ phải giữ vững được thành tích’.

Phương Tử Cách như cũ gật đầu đáp ứng.

Giáo viên chủ nhiệm nhìn khuôn mặt không lộ ra chút biểu tình của cậu, cũng không muốn nói thêm những câu khác, không thể làm gì khác hơn là thả cậu trở về lớp học.

Phương Tử Cách không phải một học sinh được người ta yêu thích.

Không đòi được bạn học yêu thích, cũng không đòi giáo viên yêu thích —— nếu không phải cậu vẫn luôn giữ vững nằm trong top 10 của lớp, lâu lâu còn lọt vào top 5, sợ là giáo viên chủ nhiệm cũng không muốn trao đổi nói chuyện với cậu.

Phương Tử Cách như một u linh, mặt không hề có cảm xúc, cả người tản ra một cỗ khí tức âm trầm. Chưa bao giờ phát sinh chuyện gì với người khác, không có bạn bè cũng không có kẻ thù, mọi người tựa hồ cũng tự động không nhìn đến cậu.

Gần đây nghe nói hay đi lại với Hà Tổng, đứa bé kia tính tình như đứa côn đồ, còn tưởng rằng là bị bắt ép. Tìm hai người nói chuyện nhiều lần đều nói là không có gì. Thoạt nhìn thân thể cũng không tình trạng gì bất thường, thành tích cũng không bị giảm, giáo viên chủ nhiệm cũng lười quản.

Trở lại trong lớp học, chỗ hàng cuối cùng mà Hà Tổng ngồi đang nói chuyện nhốn nháo vui vẻ.

Nam nam nữ nữ vây quanh một đồng lúa ra lúa rít, cũng không biết có chuyện gì hay mà ồn gần chết.

Hà Tổng cũng không phải là người kết bè kết đảng. Phương Tử Cách cũng không biết từ đâu mà hắn lại có mị lực hấp dẫn kia, dẫn tới có rất nhiều người chuyển động vây quanh hắn. Đừng nói là làm tình, hắn nói muốn sinh con thì cũng có có người lập tức sẵn sàng sinh cho hắn.

“Hà Tổng, Hà Tổng!” Trương Ly Thuần hai tay chống lên bàn học của hắn, đồng phục học sinh cũng hào phóng mà mở sạch bốn cái nút áo, một cặp ngực lớn cơ hồ muốn xé rách toạc cái áo lót bé nhỏ mà nảy ra ngoài: “Đoán xem, hiện tại là bao nhiêu?”

Bàn tay to của Hà Tổng không khách khí chút nào đưa lên bóp một cái: “D.”

Bóp đến Trương Ly Thuần cũng rên rỉ một tiếng: “Đáng ghét 36D đó!”

Xung quanh một trận im lặng, có người cũng muốn nhân cơ hội ăn bớt, bị Trương Ly Thuần quát cho một bạt tai: “Vú của lão nương là thứ mày có thể tùy tiện sờ hả?! Muốn sờ thì mày gọi một tiếng ‘mẹ’ đi!”

Không biết ai run rẩy hô một tiếng: “Mẹ ”

Một trận cười bùng lên.

Trương Ly Thuần cười xong không quên chửi một câu: “Cút!” Quay đầu lại mị giọng nhìn Hà Tổng nói: “Tại sao anh lại không thể cùng em hả? Anh không thích ngực lớn sao?”

Hà Tổng nắm lấy vú của ả ngắt nhéo một chút: “Hiện tại ông đây thích vú nhỏ, tốt nhất là giống như nụ hoa anh đào, ông đây sẽ xoa bóp để giúp nó lớn hơn!”

Người này có biết từ xấu hổ hay không! Trước mặt mọi người mà cũng dám nói vậy?!

Phương Tử Cách bịt kín lỗ tai lại, ngóng trông chuông vào học vang sớm một chút.

Trương Ly Thuần làm dáng muốn đánh hắn một bạt tai, cuối cùng vẫn là không xuống tay được, sờ soạng gương mặt đẹp trai kia một chút: “Em mà biết có đứa con gái nào lăn giường với anh, em sẽ giết chết ả!”

“Cô dám.” Hà Tổng trừng mắt lên, Trương Ly Thuần liền tắt máy.

Cô thích Hà Tổng như vậy. Lúc cô ở cùng Hà Tổng rất tốt, ai cũng đừng nghĩ động đến cô dù chỉ một đầu ngón tay, nhìn nhiều cũng có thể bị Hà Tổng ấn trên mặt đất mà đánh một trận.

Nhìn Hà Tổng vì cô mà nổi giận, trong lòng cô vui vẻ biết nhường nào.

Ai biết cái gân kia của Hà Tổng không đúng, không làm với ai, mà ngay cả muốn làm bạn Pháo cũng không được.

Bạn Pháo: Cũng có thể được gọi là bạn giường, và tên Tiếng Anh của nó chính là *** buddy. QT là Pháo Hữu, phải chạy qua baike mới biết nó là mớ gì ㄟ

Nghĩ đến đây, cô liếc mắt nhìn Phương Từ Cách một cái.

Ai cũng biết gần đây Hà Tổng hay đi gần con một sách u linh Phương kia, mỗi lần Hà Tổng đều cùng hắn kẻ vai sát cánh đơn độc đi ra ngoài, Trương Ly Thuần nhìn mà mê tít cả mắt.

Cô cũng không biết Hà Tổng coi trọng hắn ở điểm nào? Trong nhà có tiền? Dễ ức hiếp?

Hà Tổng cơ bản không bắt nạt người, nhưng đã muốn, vậy thì xuống tay rất ác độc, một lần đúng chỗ. Hiển nhiên thân thể nhỏ bé kia của Phương Từ Cách một quyền cũng không thể chịu được, đến cùng bắt hắn làm gì cũng không ai biết.

Trương Ly Thuần làm sao biết được, Phương Từ Cách không phải bị đánh, mà là bị đè.

Thật vất vả yên lặng học được một buổi, buổi chiều có một tiết thể dục. Phương Từ Cách lại bị Hà Tổng kéo vào nhà vệ sinh.

17.

18 Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thời Kỳ Khát Vọng Của Thiếu Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chủ Yếu Là Vú Nhỏ!

CHƯƠNG 18: CHỦ YẾU LÀ VÚ NHỎ!

“Xem, đây mới là vú nhỏ mà tôi thích.”

Hà Tổng vây cậu vào một phòng vệ sinh đơn, đóng cửa lại, bây giờ là đang trong tiết học, không cần lo lắng có người đến đây.

Một cái chân to dài chen vào giữa hai chân Phương Từ Cách, đẩy cậu lên vách tường, mở áo somi ra, áo ba lỗ trắng vén lên trên ngực, lộ ra hai đầu núm nhỏ phần nộn mê người.

Đầu vú của Phương Từ Cách đúng thật là để cho hắn chơi đến lớn.

Lúc trước chỉ nhỏ như hạt đậu, từ khi hắn nhu nhu xoa bóp hiện tại đã biến thành nụ anh đào hồng phấn, phía dưới đầu núm cũng non non mềm nhũn bây giờ chỉ cần ngắt nhéo hai cái, anh đào hồng phấn liền biến thành hoa anh đào đỏ, tô điểm trên khuôn ngực trắng như tuyết, có thể làm cho Hà Tổng biến thành sói đói ngay lập tức.

Hà Tổng quyết định, ngày hôm nay chủ yếu chỉ chơi núm vú!

Nhưng mà hắn phải xem qua trước đã.

Hai tay ôm lấy eo nhỏ của Phương Từ Cách, ở bên eo sờ mó tới tới lui lui, đôi mắt chăm chú nhìn vào đầu núm, nhưng mà không động thủ.

“... Làm gì đó...”

Phương Từ Cách ở trước mặt hắn không có cách nào bảo trì ‘mặt không hề cảm xúc’, đỏ mặt hơi nhỏ giọng mà hỏi.

Chỉ nhìn không mò, thật giống như bị cưỡng gian, làm cậu tay chân luống cuống. Còn không bằng làm luôn, làm sớm giải thoát sớm!

“Lão công đang thưởng thức núm vú nhỏ của cưng nha.”

Thưởng thức cái rắm, này thì có gì hay mà xem! Cũng không có 36D!

Nhớ tới đoạn đối thoại không biết xấu hổ đầy *** đăng lúc sáng sớm của Hà Tổng cùng Trương Ly Thuần, Phương Từ Cách tức giận.

“Á!”

Đang tức giận, Hà Tổng động thủ, nắm lấy đầu núm của cậu vờ tới về lui.

“Bảo bối nhi, ăn nhiều một chút, ngực bự một chút, đến cỡ A, lão công sẽ mua áo lót cho cưng mặc.”

Ngực bự con khi! Cũng không phải nữ!

“Đúng rồi, bảo bối nhi không phải nữ, ai da, lão công khổ cực nữa rồi, lại xoa bóp cho cứng lớn hơn một chút.”

Nói xong liền vò, lại dùng ngón tay trở với ngón tay giữa kẹp lấy đầu nhũ, chốc chốc lại nhéo lên, mãi cho đến khi đầu nhũ men theo khe hở lọt ra ngoài.

“Ồ... ! Đau... !”

Bắt đầu hoàn hảo, càng ngày kẹp càng chặt, không quá mấy lần đã làm đầu nhũ trở nên đỏ chót.

“Đau? Là sáng khoái đi!”

Hà Tổng cười xấu xa một trận, ngón tay cái dùng sức xoa xoa đầu nhũ: “Cứng xem, cứng rồi!”

“... ! Không muốn xoa ... !”

Cánh tay Phương Tử Cách khoát lên trên eo Hà Tổng, không ngừng vịn vịn người.

Hà Tổng lại nắm hạt đầu hồng hào kia, thao tác như lập trình sẵn mà kéo lên ấn xuống: “Bảo bối nhi, há miệng, lão công muốn ăn đầu lưỡi.”

“A —— ”

Phương Tử Cách ngẩng mặt lên, hé miệng phun đầu lưỡi ra, ngoan ngoãn như bé trai đang há miệng chờ bác sĩ đến khám khoang hàm.

Hà Tổng không khách khí ngậm lấy miệng của cậu, cắn mút môi cùng đầu lưỡi của cậu đến nỗi phát ra thành tiếng. Trong chốc lát liền làm cho Phương Tử Cách thở hồng hộc, nước bọt không thể khống chế mà men theo khóe miệng chảy xuống.

Lại bị hôn môi, lại bị chơi vú, tiểu côn thịt của Phương Tử Cách đã sớm cứng lên rồi.

Nhưng mà hiện tại Hà Tổng cũng muốn không cời quần, rốt cuộc muốn chơi đùa đến lúc nào đây hả?

Hai núm vú kia đều để cho hắn bóp, bóp ra tới lửa, đốt xuống tận nửa thân dưới của Phương Tử Cách luôn rồi!

“Đừng, đừng ngắt... Núm vú nóng quá...”

“Nóng à?” Hà Tổng làm bộ như không hiểu gì: “Vậy để lão công thổi thổi cho cứng một chút.”

Hắn cúi đầu ngậm một bên vú vào miệng, cắn một chút, làm nó dính đầy nước bọt, lại đổi đầu nhũ phun khí.

“Ừm... Ừm... Ừm... !”

Nóng xong lại mát, thoải mái thư thái, nhưng mà không đủ!

Phương Tử Cách ưỡn ngực nhỏ, sống lưng cũng thẳng tắp lên, đem núm vú đưa vào miệng Hà Tổng. Hà Tổng cũng rất nể tình mà ngậm vào, hút hút giống như đang bú sữa.

“Lão công... Lão công... ! Lão công... !”

Âm thanh của Phương Tử Cách không thể khống chế được mà run rẩy, tất nhiên là Hà Tổng biết rõ vì sao rồi!

“Bên trong... Quần lót... Quần lót ướt...”

Đều đã nói rõ ra như thế này, đến heo cũng biết phải nên làm gì rồi!

“Vậy cứng còn không mau hầu hạ lão công cời quần?”

Thật giống như trách cứ Phương Tử Cách không chủ động. Nhưng mà Phương Tử Cách có thêm quan tâm nhiều như vậy làm gì đâu chứ, mười ngón tay đã sớm sờ lên thắt lưng quần của hắn.

Đẩy quần lót ra, vật to quá mức bình thường kia sáng loáng mà nhảy ra ngoài, khoe khoang độ tồn tại.

Bản thân không phải cũng đã sớm cứng lên rồi sao? Còn giả bộ bình tĩnh!

“Bôi trơn tốt cho lão công, lão công mới xuyên tiểu *** huyết được ” nhìn Phương Tử Cách ngồi xổm xuống, Hà Tổng liền bổ thêm một câu: “Tự mình động thủ, mới ăn no mặc ấm.”

Phương Tử Cách hiểu rõ ý tứ của hắn. Quỳ xuống há miệng ngậm côn thịt vào, rồi tự cời quần mình xuống, lộ ra cặp mông căng tròn.

Một tay cầm côn thịt Hà Tổng phun ra nuốt vào, một tay cắm vào *** huyết của mình để mở rộng. Phương Tử Cách trên dưới nhịp nhàng liên tục, bận rộn không còn biết đâu đất là đâu là trời.

“Khi nào cũng nói được rồi, lúc đó lão công sẽ đâm vào.”

Mãi cho đến tận khi côn thịt đỏ tía kia dính đầy nước miếng, *** thủy của mình cũng nhỏ xuống tạo thành một bãi nhỏ, ngón tay bên trong *** huyết khuấy đảo mở rộng, Phương Tử Cách ngẩng đầu giống như khăn cầu mà nhìn Hà Tổng:

“Lão công... Có thể...”

Trong đôi mắt to ngập nước mắt lưng tròng, một bên liếm côn thịt một bên nhìn hấn, đầu lưỡi màu đỏ đánh vòng trên đầu đỉnh của hấn, lại dùng đôi môi mỏng chà sát lên xuống.

Hà Tổng sao có thể nhìn được nữa.

“Lên, lão công muốn làm cùng.”

Thanh âm của hấn trầm thấp, mang đầy dục vọng, làm cho Phương Tử Cách sợ hãi lại đầy mong đợi.

Đứng lên mặt hướng vào vách tường, Phương Tử Cách quỳ gối lên bồn cầu, run rẩy nhếch cái mông lên.

Hai ngón tay Hà Tổng vận bung *** huyết của cậu ra, cái miệng nhỏ kia giữ lại ngậm nước mở ra đóng lại, như không kịp đợi mà mời gọi hấn đi vào, bất quá mở rộng như thế này vẫn còn chưa đủ.

Này là quá sót ruột rồi.

Khuôn mặt Hà Tổng lộ vẻ mỉm cười, cũng không tiếp tục mở rộng cho cậu.

Nếu đã sót ruột, vậy thì lão công cứ vậy mà đâm vào.

Quy đầu không lộ đề ở cửa khẩu, một phát cắm đến tận cùng.

18.

19 Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thời Kỳ Khát Vọng Của Thiếu Niên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Play – Nhà Vệ Sinh

CHƯƠNG 19: PLAY – NHÀ VỆ SINH

“A —————!! !”

Tiếng kêu gào bị Phương Tử Cách tự mình lấy tay bịt kín.

Đau, cực kỳ đau.

Là do ai làm cho mình sót ruột đây, nhưng rõ ràng Hà Tổng cũng đã nói khi nào mình nói được thì lúc đó hấn mới làm mà.

Quả thực chính là “tự mình khuếch trương động, có khóc lóc cũng phải làm xong”.

Cậu đau đến toàn bộ phần lưng đều run rẩy, tí tách tí tách rơi nước mắt, thờ dốc như lên cơn suyễn, đến hậu huyết cũng co rúm lại.

Phương Tử Cách nhẫn nhịn thành như vậy, Hà Tổng liền cảm thấy đau lòng.

Hấn chậm rãi, một bên nhọt nhọt ra vào, một bên giúp Phương Tử Cách xoa xoa phân thân. Tiểu côn thịt kia cũng bị đau mà mềm nhũn xuống, cùng với chủ nhân ần ần nức nở, trông cực kỳ đáng thương.

Động tác của Hà Tổng nhẹ nhàng chậm chạp, Phương Tử Cách cũng chậm rãi thanh tỉnh lại. Tốt xấu gì cũng là hậu huyết thân kinh bách chiến, thêm vào đó có *** thủy phụ trợ, lập tức tìm được cảm giác.

“Ừm... Lão công... Lão công...”

Hà Tổng biết cậu không còn đau, nhưng vẫn cứ xuyên từ từ, đụng trái ngã phải, giống như không tìm ra được phương hướng.

Phương Tử Cách lắc cái mông nhỏ, quay đầu lại tội nghiệp mà nhìn hắn: “Lão công...?”

Hà Tổng “hừ” một tiếng: “Đau cũng là cung, sót ruột cũng là cung.”

Phương Tử Cách bị nói tới á khẩu không trả lời được, đành không lên tiếng.

Hậu huyết có lại sức lực, kẹp đến gốc rễ phân thân của Hà Tổng cũng căng thẳng.

“Đệt!” Hà Tổng bạo thô chửi tục một tiếng, rút phân thân ra, đôi cái mông trắng như tuyết ba ba đánh hai cái, ngay lập tức trở nên đỏ ửng.

Đánh tuy đau, thế nhưng cũng sáng khoái.

Phương Tử Cách vừa muốn xin tha, Hà Tổng đã dừng mành mà xuyên vào.

“... Ông đây đâm cho cung khóc!”

Đã bị cậu đâm khóc! Phương Tử Cách chỉ kịp nghĩ được câu này.

Trong nhà vệ sinh trống trải vang lên tiếng thân thể va chạm ba ba ba, xen lẫn tiếng rên rỉ đầy ***.

Phương Tử Cách rất nhanh đã bị cứng rồi, trong đầu ngoại trừ “Thật là thoải mái, thật mạnh, lại xuyên sâu một chút” ra thì không còn nghĩ được gì khác.

Hà Tổng cảm một hồi, đột nhiên rút ra ngoài.

Bên trong hậu huyết đột nhiên trống trải, Phương Tử Cách nghi hoặc quay đầu lại nhìn.

Tên biến thái này lại lôi điện thoại ra! Chĩa vào *** huyết tràn nước của mình mà “tách tách tách tách”.

“Không được chụp...”

Cũng không biết đã chụp bao nhiêu lần, còn chụp không đủ sao?!

“Play nhà vệ sinh.” Hà Tổng hôn điện thoại di động một chút: “Tiếp tục, bảo bối nhi.”

Hai chân Phương Tử Cách run run mới vừa đứng ở trên đất, bị Hà Tổng ấn lên tường nâng chân lên. May mà không gian nhỏ hẹp, có cái bồn cầu có thể đỡ cho cậu chống đỡ.

Hậu huyết trống rỗng, còn thịt liền chen vào.

“Lão công muốn ném thử núm vú nhỏ.”

Phương Tử Cách nghe lời mà dùng hai tay vén cái áo vừa rơi xuống lên, lộ ra núm vú ửng hồng.

Hà Tổng cúi đầu một bên cắn núm vú của cậu, một bên thẳng lưng làm hậu huyết của cậu.

“A...! A...! A a a...! Lớn...”

Phương Tử Cách đảo mắt một cái đã quên mất chuyện cái mông vừa bị đánh, nhắm mắt lại hưởng thụ khoái cảm mà hai mắt trên dưới mang lại.

“Ừm... Lão công... Lão công...!”

Hà Tổng đem hai núm vú của người nọ ngậm một cái, ngẩng đầu nhìn bộ dạng miệng nhỏ nhếch lên vô cùng sáng khoái của Phương Tử Cách, tàn bạo mà đến gần hút miệng cậu.

“Ừm! Ừ ư ư ừm! ! !”

“Nói, có phải là tiểu tao hóa!” Hà Tổng ghé vào bên tai cậu thổi khí.

“Phải...”

“Có phải là tiểu mẫu cầu!”

“Phải...”

Phuong Tử Cách hiện tại đã mơ mơ màng màng, cái gì cũng không biết rõ, còn quay đầu đi tìm miệng Hà Tổng.

Hà Tổng cùng cậu miệng đối miệng, hôn môi, nói chuyện, nói cái gì cũng đáp ứng. Hạ thân làm càng ngày càng kịch liệt, nói chuyện lại càng ôn nhu.

Phuong Tử Cách bị làm đến mang theo giọng mũi nức nở, bên trong các câu trả lời tất cả đều là tiếng rung.

“Có phải là tiểu *** nô của lão công?”

“Phải!”

“Có thích được lão công làm hay không?”

“Sướng, thích!”

Một hỏi một đáp không biết lặp lại bao nhiêu lần, mãi cho đến tận Phuong Tử Cách bắn ra.

Hà Tổng nói cho cậu biết phải “Kẹp chặt”, rồi im lặng, ôm cậu cuồng điên mấy chục lần, bắn vào bên trong hậu huyệt của cậu.

Hai người ôm nhau thở hổn hển một hồi lâu, Hà Tổng mới buông cậu ra.

Phuong Tử Cách ngồi trên bồn cầu tổng dịch thể ra ngoài, một bên tự giác liếm sạch dịch thể trên còn thịt của Hà Tổng.

Cậu cũng chẳng thèm nhắc nhở đừng bắn bên trong nữa, hiện tại mỗi ngày đều mang theo bên người một cái quần lót.

Có lúc một cái cũng không đủ.

Hà Tổng xoa bóp cầm cậu: “Được rồi, đừng liếm nữa, còn liếm lão công lại muốn tiểu vào miệng cưng.”

Phuong Tử Cách đang giương miệng bán lẻ lưỡi, bị hấn nói một câu mà sợ hãi. Làm Hà Tổng cười cực kỳ vui vẻ.

Đôi môi bị hút đỏ au, thủy nhuận đáng yêu, Hà Tổng không nhìn được mà cắn một chút, cuối cùng lại hôn lên trán một chút.

“Lão công đi ra ngoài trước.” Nói xong quần cũng không khóa lại, cứ để lộ phần thân như thế mà ra ngoài tiểu, xong còn nói cho cậu biết “Nhanh lên một chút”.

Đồ cuồng khoe hàng! Cũng không biết là bởi vì ai mới gặp phiên phức thế này.

Từ trong túi quần cậu lấy ra một cái quần lót mới, thay xong, cái quần lót ban đầu kia đã bị ném vào thùng rác, còn lấy giấy mà gói lại.

Chuông tan học vang lên, trong nhà vệ sinh từ từ đông lên.

Cố gắng phục hồi hơi thở, Phuong Tử Cách sửa sang quần áo xong, vỗ vỗ mặt, đi ra ngoài.

Đang rửa tay, đột nhiên có người cho cậu một cùi trỏ: “Ai da, u linh Phuong!”

Phuong Tử Cách cũng biết bạn học lén lút đặt cho mình một cái biệt danh gọi là u linh Phuong.

Cậu cũng không quan tâm, người khác không đụng chạm cậu, cậu cũng không cần phản ứng lại với người đó, thật vừa vặn. Ngoài Hà Tổng ra, cậu vĩnh viễn có một loại biểu tình: Không biểu cảm.

“Lớp một, lúc thi vào cũng đứt lót mà thôi!”

“Không có.” Cậu lạnh nhạt nói.

Liếc tướng mạo của đối phương một cái, học lớp 12, người này tên là gì cậu cũng chẳng nhớ rõ.

“Trâu bò ghê nha, trong nhà có vài đồng tiền tướng là ghê gớm à... Ai biết có phải mua trước hay không?”

Trong nhà có tiền cùng thành tích thì có quan hệ gì? Thành tích tốt thì nhất định phải mua sao? Phuong Tử Cách không biết logic ở chỗ nào.

Cậu không hề biết có vài người, đối với chuyện mình không làm được mà người khác lại có thể, muốn bỏ đi sự thật là do mình yếu kém, mà lại đi đổ thừa là tại đối phương.

Cậu cũng không biết, cái người âm thầm so tài với cậu này là ở lớp hai, tình cờ xếp hạng trước hấn sẽ bị hấn móc mĩa mảy cậu.

Nhưng mà căn bản Phương Tử Cách không hề nhớ hẳn là ai.

Cậu đọc sách, là bởi vì ngoại trừ đọc sách ra cậu không còn gì khác để làm, sinh hoạt của cậu rất khô khan vô vị, ngoại trừ đọc sách không thể làm tốt chuyện gì nữa.

Đương nhiên, bây giờ không phải chỉ có việc học.

Cho nên Phương Tử Cách không thể hiểu được chấp niệm của đối phương, cũng không có ý định lý giải.

Đi vòng qua muốn rời khỏi, lại bị đối phương quẹo thúc một cái cùi trỏ.

Có chút đau.

Không có cách nào nha, cậu không nói lời nào, mọi người liền cảm thấy là cậu dễ bị ức hiếp mà.

“Con mẹ nó mày trâu bò cái rắm! Bám được Hà Tổng thì ghê gớm à!”

Ai bám hẳn chứ? !

Phương Tử Cách đứng lại, cũng không phải cậu muốn phản bác, mà là cậu nhìn thấy Hà Tổng đứng ở cửa.

Còn tưởng rằng sớm rồi đi.

Hà Tổng dựa vào khung cửa, nghiêng người cầm tay vào túi quần, một mặt như cười mà không phải cười.

“Đi.” Hà Tổng nói, hất đầu ra hiệu cho cậu đi ra ngoài.

Phương Tử Cách lặng lẽ từ từ bước đi.

Đi chưa được mấy bước, nghe thấy trong nhà vệ sinh “cạch” một tiếng vang thật lớn, giống như có người phát ra một tiếng rên rỉ nghẹn ngào.

Hà Tổng quay người liền đuổi theo tới, cười hi hi, ôm lấy cổ cậu: “Chờ lão công à.”

19.

20 Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thời Kỳ Khát Vọng Của Thiếu Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.